

ஸ்ரீ
 ஸ்ரீமதொராசாசன-ஜாயந்தி, *
 வு வநுஜிதக-குடலூரார்ந்த
 மும்மாழ்வார் ஸிஷ்யான
 .மன்மதுராகவிகள் அருளிச்செய்த
 ிணி நுண் சிறுத்தாம்பு
 மூலமும்,

கற்குப் பெரியவாச்சானபிள்ளை யருளிச்செய்த
 ிஷ்யாவொருமும்,
 பின்புள்ளா ரருளிச்செய்த
 அருமபத வுதிவடிவமும்.

இவை
 சித்திரகூடம் - கந்தாடை
 திருவிவந்தடாசநரியரால்
 யரிசோதிக்கப்பட்டி
 னை - புஷ்பாதசெட்டியாரவர்களால்
 தந்த
 கலாநாயகரஅச்சுக்கூடத்தால்
 பதிப்பிக்கப்பட்டன.

மாநிலவருஷம், ஸ்பெஷல்
 சென்னைப்
 Stered
 ராநாளை

JAMAHOPADHYAYA
 U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
 11 AGAR MADRAS - 600 090

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

ஸ்ரீரத்தொரிரதூஜாயநஜி.

மயகரகவியாழ்வார் திருவழிகளேசரணம்.

௧௩௪

கண் டரி நு ண் டி று த் தா ம்பு.
அரும்பத வளக்கம்.

திருமஞ்ஞாயக பூதிவாடகங்களான லிவ்ய பூவந்யங்களை வ்யூஷ்யானம் செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான டெரியவாச்சான்பிள்ளை தம்முடைய பரமபூபையாலே *வேதந்தூக்கோ மெனனுமதிபோ லுள்ள தூக்கெல்லாஞ் சுருக்கரூப திருப்பலலாண்டுகும், *மஜ்ஜிமமாம் பதம்போல சீர்த்த மதரகவி செய்கலேகும், தூதீயவடாயக பூதிவாடகங்களான மற்றுமுள்ள லிவ்யபூவந்யங்களுக்குமுள்ள தாதூயுக்களை யறிந்து எல்லாரு முஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, 'அதில் தூதீய வடாயகிலோ பூதிவாடகமான ணினுண் டி று த் தா ம்பின் பொருளை யறிவிக்கக் கோலி,

ஸ்ரீரீதொலோகாசுராயநம:.

பு வெ வ ஸ டு.

“தெயுமணுவிஷயாவொடி” என்கிற படி
 வெண்பூராஜி ஸகல புருஷாயுங்களையும் யயா
 காரம் விபிகிற வெஷிபூராவெயிலே நின்றார்க
 ளீஷிகளா ; அதாகிறது - வெவொவ ஸுஜிண சுவ
 தாலே சேதனருடைய மூணாறுகூலமாக வெண்பூ
 ராஜி கூட புருஷாயுங்களையும், பரம புருஷா
 யுட லகூணமான மோகூத்தையு முபவெசிக்கை

வ துவெவகூணுத்தையும் ஸுசிவாஜு வெவகூணுத்தையும்
 யும அருளிசெய்யவே, புவஸுவெவகூணும் கயங்கூ
 மாயாலே புவயம் வ துவெவகூணுத்தை யருளிச்
 செய்கிறார் (தெயுமணு தூஜி - இரட்டா ராருவரா
 யி று ஸ்ரீமயாரகவிகள்) என்னுமளவும். (இனி) இது
 வாக்யங்களில புவதிபாஜு வைலகூணுமென்று கண்டுகொள்
 வது. அதில் வ துவெவகூணு ஷிஷியுடமாக ளீஷிகளுக்கு
 மாழவார களுக்கு முள்ளகெடு வாசியை யுபபாடிக்கிறார்
 (தெயுமணு தூஜி) “~~தெயுமணுமணுமணு~~ மணுமணு, வ
 தூஜிஸுராவலி, வ தூஜிஸுராவலி வுமணுமணுமணு
 மணுமணுமணுமணு. தவிஷயாவொடி” என்றிறேமாவும்.
 இதையுட்கொண்டு (யயாயிகாரம் விபிகிற) என்றது. கீழ்
 வாக்யவிவரணம் (அதாகிறதிதூஜி.) இப்படி முபவெசித்தார்
 ளீளாவெனன, ளீஷிகளீற்றலியான புவதிபாஜு மம

“புராஜாவத்யுமூஹஸூநாஸ்ய” என்று தொடங்கி,
 “புராஹ்ஸநூபாஸிநாஸ்யதஸ்ய” என்று கேவலாஸு
 மாதுஷா என்களே ஐயுஸ்ய விசேஷங்களுக்கு ஸா
 யனமாக வுபபெசித்து, “யொமிநாஜிஜிதஸ்யாநஸ்யா
 தஸுநொஷகாஸிணாஸ்ய” என்று - கைவலுநிஷ்டருக்கு
 ஆத்யுபாவியை யுபபெசித்து, “வெனகானிநஸ்ய”
 ஐயுஷு யொயிநொயொமிநொஹியெ | தெஷானுஷு
 ஸாஸ்யுஸூநம் யொயிதவஸுஜிஸுநொயி” என்று நித்ய
 ஸத்யுஸூநுக்கு ஐயவத்யுபாவியை யுபபெசித்தானிறே
 ஸ்ரீபராசரஹவான. இந்த ங்ஷிகளிற காடடில் ஆழ்
 வர்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்கனெயென்னில;
 வேடகாதுஸ்யுமாய் உத்தம புருஷாஸ்யுமான ஹவ
 த்யுபாவியிலே நிஷ்டராய், பிறர்க் குபபெசிக்கு மிட, த
 திலும சாஸ்ய வியமான வைஸ்யுபாஷிகளையும் த்யு
 ஜுமாக வுபபெசிக்கு மவர்களிறே. இவ்விஸ்கூடண
 புருஷாஸ்யுத்தினுடைய காரெஷ்யான தீய சேஷ
 கூததளவிலே வரப்புருரநின்றார் ஸ்ரீமயூரகவிகள.

ருளே சொன்னென்ற காட்டுகிறார் (புராஜாவத்யுதித்யாடி)
 புராஜாவத்யு - புராஜாதினோகம்; புராஜுஷு - புராஜுலோ
 கம். “ஒநிநிலம்” “ஆண்டக்குளம்” என்கிற பாட்டுக்களையு
 யும் “ஒருநாயகம்” முதலான திலுஷுதிகளையும் கோக்கி
 வாயியை யுபபாஷிக்கிறார் (வேடகாதுஸ்யுயித்யாடி.) ஆழ்வாழ்
 ளுளியு மிவருக்குண்டான தன்னேற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்வி
 ளுக்களையுதி.) தீய சேஷகத்தளவிலே - தீயசேஷக

இவர்க்கிவ்வேற்றம் வந்தபடி யெங்கனே யென
 னில்; ஆழ்வார், *பொய்நின்ற ஞானந்துடங்கி, “அ
 வாவற்று வீடுபெற்ற” என்னுமளவும் செல்ல வநு
 ஊவிததவிடத்தில் ஆழ்வார்தமகரு புருஷாயுக் கா
 டெஷ்யாக வனிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப்பற்று
 கிரார். “ஆவாரபு ரூவிவரிமுஹீதமான வயுமே
 ஸாக்ஷிகருக்கு பரிமுடாஹி” என்னுமிடம் மஹா
 ஹாரத ஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமா யுரயத்திலே
 சொல்லிற்றிறே; ஸ்ரீவீஷ்டர் பககலிலே ஸகலாயுக்
 களையும் குறைவறக்கேட்ட யிடுபுதுநு, “இவர், தம
 க்குடெஷுமாக ஸீகரித்த ததூஹிதங்களே நமக்கு
 டெஷு” என்று நினைத்து, “கொயுக் ஸுவயுயுயு
 ணாஹி வதடுவாடுமொதீதம்” என்றுகேட்க, “வெனஷ்டெ
 ஸவயுயுயுணா ஸடுமொயுகதொதீதம்” என்று தன்
 னுடைய ரூவிபரிமுஹீதமான வயுத்தை யுபடி
 சிததானிறே; தீபுராடுவியாரை ஸுமாண ஸுா
 ஸுஅத்தாலேயோ “எம்பெருமானே யாசுர யனீ

(ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல்லு. (ததீயசேஷத்வை)
 என்றவனதாரம், மயூரகவிகள் என்று கூட்டிக்கொள்வது.
 ஆழ்வாரீக்கனிமதமானால் இவர்க்கத்தைப் பற்றவேண்டுமோ
 வென்ன (சூவாடுஷுதூடி.) ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமா யுரயத்திலே
 சொன்னபு காரமேதென்ன; (ஸ்ரீவீஷ்டரிதூடி) “ஆசாநு
 ரூவிவரிமுஹீதமான வயுமே பரிமுடாஹி” என்னுமதுக்கு
 ஸம்வாடிமாக வோரைதிஷ்டு மருநிச்செய்கிரார். (தீபுராடு
 ஸியா ரிதூடி) சிபுராடுவியாரை ஸுமாண ஸுா ஸுஅத்தாலேயோ

யன் என்று நீங்கள் பற்றிற்று” என்ன, “அதுவொன்றுமன்று, எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் டெவதையை யாசுயித்தாராகில், அதுவே யெங்களுக்கு மாசுயணீய வஸ்துவாகக் கடவது” என்றான்; அந்தகூடியத்தாலே ஆழ்வார், தமக்கும் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் தீயசேஷகூத்தையே யிவரும் தமக்கு புருஷாயுமாக வயுவலிக்கிறார்.

இத்தான் ராமாயண புருஷர்களில் சீசுத்ருஷாழ்வான் பக்கலிலே அனுஷானசேஷமாகக் காணப்பட்டது. எங்ஙனையென்னில்; “வெடொவயுண்ணாயுமாக புவுத்தமான சீராமாயணத்தில், ராமாயணபுருஷர்கள் நால்வரும் யுஷுஸூப நாயுமாக வவதரிக்கையாலே, நால்வரும் நாலுத்தை

மூலே—ராகான்யடிக்கு; அவ்விடத்துக்கு டெவதை - ருசுன. அவனை யிப்படிசொனனது பேர்சொல்லவும் அஸநுமாக பாலே. உத்தத்தை புவுசுதோபயோகி யாக்குகிறார் (அந்தகூயத்தாலே யிதூடி.)

கீழ் பூமான முவத்தாலும் ஐகிஷு முவத்தாலும் வரிவித்த வயுத்தில் அனுஷானமுங் காட்டுகிறார் (இதுதானிதூடி) அனுஷானசேஷம் எனறது - வஹுலீயீ; இத்தால் செத்தந்தென்றபடி. சூசுஷாழ்வானதுஷானந்தாறுபடிமகான்படி. யென்னென்ன; (வெடொவயுண்ணுதூடி) வயுஸூபநாயு நால்வரு மவதரிக்கையாலே சீசுஷாழ்வானது முபாதேயமென்று கருத்து. தென்-

யனுஷித்துக்காட்டினார்கள். “கதாசாஸ்யிதாஹஸம்” என்கிறபடியே அனுஷிப்பிக்கைக்காக, “ஒருவன் சொல்லிற்றை யொருவன் செய்யக்கடவன்” என்கிற முறை வேறாகவழிந்து கிடக்கையாலே பிதூவந பரிபால நாடிகளாலே ஸாமாந்ய யஜுத்தை யனுஷித்தார் பெருமாள்; “விதூவந க்ஷெஸாஸு,” “சமஸூவநாஸு” “ஸூத்ரவநாஸு”, என்றிறே யிவாநுஷானம். “நிருபாயிக சேஷியைக் குறித்து சேஷஹதன் கிஷ்டுரித்துத் தானுளகைக்கடவன்” என்கிற விசேஷயஜுத்தை யனுஷித்தாரினையபெரு மாள்; “காஸூபாஸூபாஸு,” “சஹஸவஹஸூரி ஷ்யாதி” “ஸஹ்யாதஹ” உத்யாதி; “ராஜ்யுஷுதவா க்ஷய ஶஹவெவெ வஸாமாஸு | ப்ரதிகாநா திதெ வீர பாஹஹவ வீரஹகஹாஸு” என்கிறபடியே நி

கூஸூவன, பூஹு: - வானீகி, சுயாஹயத - மூஹிஷி தூன். மற்றைமூவர்படியும்ன்றிக்கே, சூஸூசூவாழ்வான் படியை அனுஷிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவே பரமயஜுமென்று அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதத்யக் காட்டுகைக்காக பூயோஜன கமன ஶுவெந பெருமாள் பூகாசிப்பித்த அம்சமின்னதென்கிறார் (கதாஸித்யாதி.) முறைமரியாதை. அனுஷித்தா ஹகைக்கு பூமாணங்கள் (விதூவநவத்யாதி-) ராமாநுஜ ஶிராஜத்தை ஶபூமாணமாகக் காட்டுகிறார் (காஸூபாயி க்ஷய த்யாதி.) இனையபெருமாள் யஜுத்தையைக்காட்டினும், சூஸூவ

வ்யாதித்தடிமைசெய்கையன்றிக்கே, “சேஷியுகந்த வடிமையே சேஷஹுதனுக்கு கதவ்யஸ்ய” என்னு மிடத்தை யனுஷித்தார் ஸ்ரீ ஹரதாழ்வான். தன் செல்லாமையைப் பாராதே சேஷியுடைய ஹ்யுடி யத்தைப் பார்த்து, “சூர-ரொஹ ரயம்ஹ்யஸ்ய” என்று ஸ்ரீதியோடே மீண்டானிறே. [ராஜ்யஸ்த வாக்ஷயஸ்ய] “ராக்ஷயஜெண வஜெந” என்கிற படியே; உம்முடைய ரக்ஷணம்பண்ணுகையன்றிக் கே உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாடிவ்யஸ்ய வ்யூபமானுமும்மாலென்னை மீறவொண்ணுதுகாணும். [சுஹவெவவலாமாஸ்ய] கடலுக்குக் கரை சேஷமாயிருக்கச் செய்தேயும் கரையை யதிக்ரமிக்க மாட்டாதிதே கடல்; அப்ப டியே “நீர்பெரியீர்” என்ற உம்மாலென்னை விஞ்ச

தாமுவானுடைய வனுஷானத்துக்கு வைலக்ஷணம் காட்டுவ தாக, இனையபெருமாள் படிக்கு பூமாணங் காட்டுகிறார் (ராஜ்யஸ்த்யாடி.) ஸ்ரீதீக மூஹணஸ்ரீவகமாக வ்யூஷானம் (ராஜ்யஸ்த்யாடி) ஹகாரத்தை அனுதஸமுச்சயமாக்கி அயம் (ராக்ஷயஸ்யாடி.) “தவராஜ்யஸ்த்யாடி” என்கையாலே ஸெஷகந்தோன்றுகையால் சேஷ ஹுதனுள் நீ யென்னை ரக்ஷிக்கையாவ தென்னென்கிற ஸங்கையிலே, ரக்ஷயம்- என்கிற லினவ ஆவ்யஸ்ய காராகர ஸ்வகதன் நிமனூவைத்தி லே யுக்கி யருளிச்செய்திருர் (எனக்கித்யாடி.) மீறவொண் னுது— அதிக்ரமிக்க வொண்ணுது. ரக்ஷியாதே போகே னென்னை. இதுக்கு உட்பத்திபரமான ஸூஷாஹ்யஸ்யானத்துக்கு

வொண்ணுதுகாணும். [பூதிஜாநாதி] நானிப்படி
 பூதிஜெ பண்ணுகிறேன்[தவீர] ஒருகோழை
 முன்னேயோநான் பூதிஜெ பண்ணிற்று; பூதி
 ஜெ பண்ணினால் அதைத்தலைக்கட்டித் தாவல்ல
 ஆண்பிள்ளைத் தனமுடைய வும்முடைய முன்னே
 யன்றோ. [ஶாஹுவஸ] இப்படிச்செய்திலே னுகில்,
 உம்முடைய சங்கியியில் வதிக்கப் பெருதொழி
 கையு மன்றிக்கே உம்முடைய ராஜித்திலும் வதி-
 க்கப் பெருதவனாகிறேன். [வீரவொகஶா] உம்மை
 முடிசூடி யனுவிக்கப் பாரித்து அது பெருதே

ஶாவம் (கடலுக்கிதூடி வாசுதியமும்.) ராம என்னுதே,
 “வீர” என்றதற்கு பூதிஜாநிவஹணம்பண்ணவில்லையோ
 வென்கிற சங்கா பரிஶாரபரமாக தாஶ்ய மருளிச்செய்கி
 ரார்(ஒருகோழை இதூடிவாசுதியத்தாலே) கோழை—ஶவ
 தரன். இப்படி சஶுவதியும் பூதிஜெ பண்ணவில்லையோ
 வென்கிற சங்கைக்கு உத்தரமாக தாஶ்ய மருளிச்செய்கிறார்
 (இப்படியிதூடி வாசுதியத்தாலே) இதில் கொடுநாஶாஶ
 வஸு’ என்றுகூட்டி அஸத்தாகக்கடவனென்று பொருளாக்கி,
 இதுக்கு தாஶ்யம் (இப்படிச்செய்திலேனிதூடி.) வர்த்திக்க
 பபெருதவனாகிறேன் என்கையாலே—அஸதஶு னாகிறேனென
 று கருத்து. (வீரவொகஶா ஶவயஸு) என்று கூட்டி, வீரபடி
 த்தை சஶுவதி பரமாக ஶாவம் (உம்மை இதூடி) யஶா,
 “வீரலோக ஶாக்மாஶவம்” என்று ஒருவாக்யமாய், பூதி
 ஜெ யைப்பண்ணிச், செய்யுத ஶாவன் ஶோகமடையக்
 ஶுவேனல்லெனென்று ஶாவஸுமாகையாலே, நானும்செய்

தூநவஸிஸதூவொநிதூஸதூவொநீதீவீதி
 வஸஸூதஃ". [மஹதா] என்கிறவதும்மான நிஷேஷ
 சத்தாலே போகிறவிடத்தில் தனககொரு ப்ரியோ
 ஜன முண்டாயாதல, இங்கே மாதாக்களைக் கேள்வி
 கொள்ளுதல், அவனையொழிய ஜீவிக்க மாட்டாத
 படியாலே போனா நென்கை. [பிரதௌகௌ] யு
 யாஜித்தழைத்தவனை யாகையாலேபோக்கி லுஷே
 ஸுதையு மவனுக்கு ; இவனுக்கல லுஷேஸுதையு
 போனாநென்கை. [ஹாதேந] ஊருவர்த்தியும் து
 ள்ளி, பெருமானும் ராஜித்தப் புகட்டுப் போய்,
 இளையபெருமானும், "தொடர்ந்து அடிமைசெய்ய

தூடி) இந்த ஸோகாயவண்கூ (மஹ தாவென்கிற என்று
 தொடங்கி, எம்பெருமானா ரருளிச்செய்தார்) என்னு மள
 வும். வாத்தமான நிஷேஷத்தாலே யிவருடைய மமன கர
 லமு மேகமாகத் தொன்றுகையாலே, ஸீஸகூஸூழ்வான்
 மமனத்துக்கு விளம்ப நிஷுததி தொன்றுகையால விளம்ப
 ஹேதுக்களை வ்யாவகிப்பிததுக கொண்டு, தந்நிஷுத்தியை
 யுபபாதிதது மமன ஹேதுவையும் சொல்லுகிரார் (மஹதா
 வென்கிற இதூடி) குலம்—ஹூஹம்; யுபாஜிதகுலம் என்
 னாதே, "மாதலகுலம்" என்றதுக்கு தாகூஸு மருளிச்செய்
 கிரா (யுபாஜித்திதூடி.) அவனை - ஹாதாழ்வான். "ஹூஃ
 ஹானே" என்கிற யாதுவையுட்கொண்டு ஹாதபஹாதூஸுப்
 (ஊருவகியு மிதூடி.) துள்ளி—எடுத்தது. 'ராஜித்தைப் ப,
 கட்டுப்போய்' என்று, (துள்ளி) என்றவனந்தாம் சொல்லு
 கையாலேஸீ ஹாதாழ்வான் ப்ரியோஹூதூஸூஷி" என்று

வேணும்” என்றுபோய், சத்ருவூழ்வானும் “நின்னையல்லதறியேன்” என்றிருக்கும் டிசையிலும் ராஜ்யத்தை ஹரிக்கக்கடவ னென்றாயிற்று ஸ்ரீ வவ்லிஷ ஹவான் திருநாமம் சாற்றிற்று; “ஹரத இதி ராஜ்யஸ்ய ஹரணஸி” என்றானிறே சதாநீகன். [சுடா] இருவரும் ராஜ்யுதூர்களாய் நகூதூவெஹமு முண்டானல் பிரித்து முஹுதூமிட்டுப்போகை ஸ்ரூஷுமாயிருக்க அவன்போனதுவே முஹுதூமாகப் போன னென்கை. “ஹுதூ” என்றதிலே அஹுஸிஹமன்றே

கொண்டி மீனுவரோவென்னும் நசையாலே ஸ்ரீ விதூகூடத்தளவுஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தை யிவன்மேலே புகட்டுப்போன தப்போதென்று கருத்து. நின்னே என்றது— ஸ்ரீ ஹரதாழ்வானே. திருகாலசூனகையாலே யிப்படி திருநாமஞ்சாற்றினென்று கருத்து. இப்படித் தாமருளிச்செய்ததற்கு ஸம்வாஹக் காட்டுகிறார் (ஹரத இத்யாஹி) ஸ்காரா ஹோண வருகிறகாலஹெஹசங்கையைபரிஹரித்துக்கொண்டி ஸஸூயும் (இருவரும் இத்யாஹி) பாரதநூத்தாலே போனென்றபடி. “ஹுஷ்யஜாதஹுஹாத:” “ஹுஷ்யஜாதஹுஸிஹி” என்றவசனங்களை யுட்கொண்டி (நகூதூ ஹெஹி என்றது) இப்பாரதநூய் “ஹுதூ” என்கிறவிடத்திற்குனே சொல்லலாமே என்று சங்கித்து, மொஸவிஹஹுயத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஹுதூத்யாஹி.) அங்கு ஹிதாநி ஸுத்தியும் இங்கு அஹங்கார நிஸுத்தியுமாகச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து - முந்துற அஹங்கார நிஸுத்தி சொல்

ததூயுமான மமதா நிஸுத்தி அஹுஸிஹமாகையாலே,

“தடா” என்ற தென்னென்னில்; அங்கு - மமதாநி. வுத்தியைச் சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்காஸ்யமான அஹஜார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே புனருத்திபொஷ்டில்லை; சேஷகூவிரோயியிறே யிரண்டும். [சுநவம்] அவயமில்லாதது இவனுக்கேயிறே. அவமாவது-உஷேஸுவிரோயியிறே. இவ்விடத்தில் அவமாவது-ராமஹதி. இத்தைப்பாபமென்னப்போமோ வென்னில்; பாபத்தில் புணும் நன்றாயிருக்க மோகூவிரோயி யாகையாலே புணும், “சுஸு உவரொஹிணி விய குயவாவ்ய” என்று பாபசஹவாஹுமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, ஹரதானு வுத்தியாகிற வுஷேஸுவிரோயியாகில் ராமஸுனந்த

‘தடா’ எனறதற்கு ஸ்யோஜனம் ஸிபியாதென்று கண்டு கொள்வது. மமதாநிவ்ருத்தி சொன்னாற்போதாதோ, அஹங்கார நிவ்ருத்திசொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸுஷகூவிரோயி.) வகூமாமானததைத்திருவுள்ளம்பற்றி அதி னயுத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு விசிராகிரார் (அவயமில்லாத தி த்யாடி.) அவபடாயு மருளிச்செய்கிறார் (அவமாவதித்யாடி) அஹங்காரமகார நிவ்ருத்தி சொன்னபோதே பாபரா ஹித்யும் ஸிபிமன்றே, ஸுஷுசொல்லவேண்டுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாடி) ராமஹதி உஷேஸு மென்னலாயிருக்க, உஷேஸுவிரோயியாக்கிச் சொல்லப்போமோவென்கிற சங்கையை அஹவதித்து ஸுஷுஷுஷுஷுஷு பரிஹரிக்கிறார் (இத்தையித்யாடிவாக்யத்யுத்தாலே.)

ழிகை. அதாகிறது - பெருமானைப்பற்றும்போதும், தன்னுகப்பாலே யாதல், அவருடைய வைலகூணுத்தாலே யாதலன்றிக்கே, “தனக்குஷெஸு)னன விவனுகந்த விஷயம்” என்று பற்றுகை. [நீதீ] ராஜாக்கள போம்போது உடைவாள் மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப் போனான். உவவுத்துககு உவவு)னாங்கனோட்டை ஸாயோமம் உயநிஷமா யிருக்குமிறே. அதுபோ லன்றிககே ஜாதி மூணங்களோபாதி போனான்.

உருளிசசெய்கிரார் (அதா கிறதித்யாடி.) ஊதெம^ஊ கிமதவா^ஊ ஸ்^ஊ உசொலலாமல ஊதெந^ஊ நீதீ: என்று ஊரத கதூக நயனகிரயா கடுகும் சொல்லுகையால ஹதனூ: கதூ^ஊ வென்று ஊரதாமுவானுககு ஹதனூ)மும் ஸீஸகூ^ஊ ஹத^ஊ வா^ஊ ஹககு அவி^ஊ தூ^ஊ ராதனூ)மும் தோறறுகிறதென்று அரு ள்சசெய்கிரார் (ராஜாக்களித்யாடி.) கீழ அஹங்கார மமகார திவ்ந்தி சொனனபோதே பாரதனூ)ம் லி^ஊ மாகையாலே இப்படித்துககு அவி^ஊ தூ^ஊ ராதனூ)ம விவகிதமென்று கரு த்து. உடைவாள் - அரைப புடைவையிலே சொருகுகிற ஆயும். உ^ஊ பாரதனூ)த்தின் எலலைநிலக் காட்டுவாராக, உ^ஊ த்தை வூவகிப்பித்துககொண்டு அதிலும் அகிசயங் காட்டுகிரா (உ^ஊ வுத்துக கித்யாடி) உயநிஷமென்றது - உயநிஷமென்றபடி. இத்தால் - அகூ^ஊ தரரால் விடப் போகாதெனகை. ஸீ^ஊ கி^ஊ வ^ஊ ஹ^ஊ த: என்றதற்கு, ஊ^ஊ தே^ஊ ஸீ^ஊ தி^ஊ பு^ஊ ஹ^ஊ த: என்றாய், ஊரதனாலே வஹுமதனய்ப் போனானென்று அயும் சொல்லமளவில், கீழ்ச்சொனன சுதூ^ஊ பாரதனூ)டிகளுககு வி^ஊ மாகையாலே, ஹ^ஊ ஸீ^ஊ தூ^ஊ

[வ்யூத்விவாஸூதஃ] „ஜெஷ்டாநாவதி-கூத-வ்யூத்”
 என்று போனானல்லன் ; „சுஹஸவ-ஹூரிஷ்யாதி”
 என்று போன விநையபெர்ருமானிப்போலே, போன
 விடத்திலே ஸவ-ஸொஷவ்யுத்தியும் பண்ணலாய்”
 “என்று பாரித்துக்கொண்டு வ்யூத்-வ்யூதிக்கப்போ
 னான். படைவீட்டிலிருந்தால் பலருமுண்டாகை
 யாலே விழுக்காட்டோபாதியிறே விஜிப்பது.
 “நீதஃ” என்கையாலே - ஸொஷகூத்தி லவி-த்யூனா
 யிருக்கக்கடவன்; வ்யூத்-விவாஸூதஃ என்கையாலே -
 ஸாஹஸவ-ஹூரிஷ்யாதி வ்யூத்தியிலே வைய-த-வ்யூத்யு-
 மான யூ-ஹங்களோடே கூடியிருக்கை; “படியாய்க
 கிடந்துன் பவளவாய்காண்பேனே” என்றிறே அவ்

வ்யூத்யுதஃ என்று விவகரித்து, வ்யூதியாலே ஸொஷ-
 பட்டானென்று அயு-மருளிச் செய்கிறார் (ஜெஷ்டாநாவதி-
 த்யூதி.) இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன பாரதனூயும் ஸொஷ-
 மென்று கருத்து. நீதஃ என்று சொல்லியிருக்க, வ்யூத்-
 வ்யூத்யுதஃ என்று சொல்லக் கூடுமோவென்ன; அருளிச்
 செய்கிறார் (நீத ஹத்யூதி) (இருக்கக் கடவன்) என்ற வ-
 ஷாம் ‘என்றபடி’ என்று சேஷம். (இருக்கை) என்ற வ-
 ஷாம் ‘என்றபடி’ என்று சேஷம். இதற்கு வ்யூதியை
 (படியாய் இத்யூதி) [கீழ் ‘அநவஃ’ என்றதற்கு ஸளந்த்யூ-
 தால் ராமஹகிஷ்ணினென்றயு-மாக்கி, இதற்கு ஹேதுவாக
 ‘நீத்யூத்யூதஃ’ என்றதை யுட்கொண்டு, இவ்விரண்டா-
 லும் பெருமானிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீஹரதாம்வா னிடத்-
 தில் ஹேதுதாதிஸயந்தோற்றவ்யூத்யூதம் செய்தருளினார்]
 இனி, இவ்விரண்டு படித்தாலும் பாவநகூ ஹேதுகூங்கள்

யுதூர்வார்த்தை. “சுநவம், நித்யஸூத்ரம்” என்று-
பாவநகூத்தாலும், ஹோமத்தையாலு மவனையே
பற்றினு னென்னவுமாம். “சுநவம், நித்யஸூத்ரம்”
என்றதுக்கு ஶ்ரீயோஜன மென்னென்னில்; “ஸ்ரீ
ஸூத்ரம்” வாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லனபடி,
அவனையல்லதறியாத ஶ்ரீஹரதாழ்வானையல்லது

பெருமாளிடத்திற் காட்டிலும் ஶ்ரீஹரதாழ்வானிடத்திலே
தோற்ற அபிமான மருளிச்செய்கிறார் (சுநவ ஹோமம்)
அநவபடித்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநகூ ஶ்ரீயுத்தமான
மஹநீயதையாலே வருகிற ஶ்ரீகிரஹிதனென்று தோற்று
கையாலே, ஹரதவிஷயத்தில் பாவநகூதிஸயந் தோற்று
கிறதென்று கருத்து. ‘நித்யஸூத்ரம்’ என்று ராமஸனந்த
ஸூத்தில் கண்வையானென்கையாலே, இங்கு கண்வைத்தவ
னுக்கு ஹோமத்தாதிஸயந் தோற்றுமென்கருத்து. ‘சுநவம்’
என்றதுக்கு ராமஹோமம் எனறும், ‘நித்யஸூத்ரம்’
என்றதுக்குராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் +சொல்
லககூடமோ? “கஹோமம் ஹோமம் ஹோமம் ஹோமம் |
ஸூத்ரம் ஶ்ரீயோஜன கையாலுஹோமம்” என்கிற படியே
பெருமானுக்கு ஶ்ரீயுத்தானிடத்தில் ஶ்ரீயுத்தானையாலே
யிவருக்கும் அவரிடத்தில் கண்வைக்க வேண்டுகையாலே
இவ்விரண்டு படித்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ஶ்ரீயோ
ஜனமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க; அதற்கு
எம்பெருமானு ரருளிச்செய்த ஶ்ரீஸூத்தியை, இங்கும் அந்த
ஸூத்தியை பரிஹரிக்க வேண்டுகையாலே, ஸ்வாஹைக வரு
ளிச்செய்கிறார் (சுநவம் என்றுதொடங்கி, அருளிச்செய்தா

+ “ஶ்ரீயோஜனம்” என்றும் பாடும்.

வேறொன் றறியாதபடியானான்” என்று எம்பெரு
மானாரருளிச்செய்தார். இதுவே ஹ்யோஜந மாநா
ல், சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; ஆக,
இப்படி ஸ்ரீஸூத்ரவ்யாழ்வானைப்போலே யிருப்பா
ரொருவராயிற்று ஸ்ரீஹ்யோஜந கவிகள்.

இனியிவருக்கு ததீயருஷேஸ்வராமிடத்தில், ஹவ
ஸஸூரூபாத்ரத்திலே விஷயீகரித்தும், ததீஷயத்
தொன்னுமளவும்.) இத்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீஹ்யாழ்வானா
யிட்டு பரஹ்மீதியுண்டாகிலும் நேரோ ராமவிஷயத்தில்
ஹதீயில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாத்ரூபம்.
(சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறேயென்றது) பெரு
மானாக்கு நல்லான ஸ்ரீஹ்யாழ்வானே யல்லது அறியா
திருக்கையாலே “ஹவஸூ கித்யூஸூஸூ” என்று சொன்ன
மிகையெல்லாம் பொறுக்குமென்றபடி; இத்தால்—ஹ்யா
விஷயத்தில் கண்ணழிவற்றாஹ்யுடையார் அஹிமாநத்திலே
யொதுங்கி அவர் திருவடிகளே ஹ்யாஹ்யமும் ஹ்யாபஹ்ய
மென்றயுவலித்திருந்தபேர், “திரிதந்தாகிலும்” என்கிற
படியே ஹ்யாஹ்யாளுக்கு மிகவும் ஹ்யாவிஷயராவ ஹன்றதா
யிற்று. ஆக விவ்வளவும் வர வஹ்யுவைலக்ஷணமருளிச்செய்
தார். இனி, வைலக்ஷணாஹ்ய கஹ்ய நுமெவத ஹ்யதிபா
ஹ்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனி இஹ்யாஹ்ய.) (ஹ்யேஸ்வர
மிடடதில்) என்றதற்கு (ஹ்யுவிஷயத்து) என்றததோடே
ஹ்யஸூம். ஹவஸூ ஹ்யாஹ்யாஹ்யு என்தது-ஹவஹ்யாஹ்ய
ஹ்யுமுள்ள மாத்ரஹ்யகொண்டென்றபடி. ததீஷயத்திலே
யிப்போதென்றது—இவ்விஹ்யுதிவிருக்கும்காலம். ஹ்யாஹ்ய
ஹ்யுஹ்யுயில் என்றது - மோக்ஷஹ்யசையி லென்றபடி.

திலே யிப்போகவமாஹிப்பித்தும் மஹாநுஸநா நக்காலல்லது செல்லாத டசையிலே “வெய்யபக்டு வஸுஸுரூ” என்கிறபடியே போதுபோக்குகைக்கு உசாத்துணையாயும், “யதுவடுவெஸாயுஸுனி டெவா” என்கிறபடியே ஸுாஷ்டிஸெயில்ஹவடிநு ஹவ ஸஹகாஸிகளாயும், இப்படி வஹஹவமாக வபகாஸுத்தாலே ஸவஹவஸெஸயிலும் தஹீயரா உ டெஸுரூஹென்றயுவவலித்து, தமக்கு வெஷவலிஷ யீகாஸுத்துக்கு முன்பே அஹீ தஹீபந முவத்தாலே ஹவலிஷயத்திலே மூட்டின மஹோப காஸுகரான வாழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினுற்கட்டுண்ணப் பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனி
 னண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா
 லண்ணிக்குமமுதாறுமென்னுவுக்கே.

புதிவடி.

கண்ணி	முடிக்கையுடைய
நுண்	நேரியதாய்
சிறு	சிறியதான
தாம்பினால்	கயிற்றினாலே
கட்டுண்ணப்பண்ணிய	தன்னேவநுட்கயொய்யுமாம்படி
	பண்ணின
பெருமாயன்	நிரதிசயாஸுயு துணை
என்னப்படனில்	எனக்கு வாமியான ஸவெஸு
	வ ரணிற்காட்டில்

நண்ணி	பீ திபூவகமாக
தென்	தெற்குத்திக்கிலே யிருக்கிற
குருகூர்	திருந்மரிக்கு நிவாஹகரான
நம்பியென்றக்கால்	ஆழ்வார்திருநாமத்தைச் சொ ன்னால்
என்னுவககே	என்னுடைய ஜிஹ்வைக்கே
அண்ணிக்கும்	தித்திக்கும்
அமுனூறும்	அமுனூற்றுமாறாதேநிற்கும்.

வ்யாவ்யாநஷ்.

முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடையநிர்வாதிசயவொழி
தையைச் சொல்லுகிறது. (கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்
பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்) ப்ரா
வ்யாக்ஷெயான வாழ்வாரைப்பற்றுகிறவர், ப்ரா
ஷெயான ஹவலிஷ்யத்தி விழிவா நென்னென்
னில்; ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக் காகவும், அவ

அரும்பதவிளக்கம்.

“அண்ணிக்குமமுனூறும்” என்றத்தைக்கடாசுதித்துஹாவம்
(முதற்பாட்டிலித்யாடி.) ஆனால், “என்னப்பனில்” என்று
சொல்லுவா நென்னென்கிற ஸஷெயை அநுவதித்து, இது
க்கு மூன்றுவகையாக பரிஹரிக்கிரா (ப்ராஷெயித்யாடி)
(ஆழ்வாருடைய இத்யாடிக்கு.) அவருடைய ஹவ்யுதாதி
ஸயம் சொல்லுகைக்கு கீழவய்சொல்ல வேண்டிகையாலே
“அப்பனில்” எனகிரொன்று கருத்து. (ஆழ்வாருடைய
முகமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு “என்” என்கிற படிமநூல
லீத்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ள முகக்குமென்று திருவுள்ளம்.

ருகக்கும் ஊவலிஷ்ய மாகையாலும் பேசுகிறார். “உரலினோ டிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு - எத்திற்ம்” என்றும், “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்றும், “பையவேநிலையும்” என்றும் ஆழ்வாராமுற் காற்பட்ட விஷயமாகையாலே யத்தைப்பேசுகிறார்.

(கண்ணி துண்சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார் பக்க விவர்க்குண்டான வுடெஸூதை யிருந்தபடி, அவருடைய வுடெஸூவுஷ்யவைக் கட்டினதொரு கயிற்றி னுடைய வுள்மானம் புறமானமாராயும்படி யாயிற்று; இவர் ஊவலிஷ்யத்திலே கையொழிந்த படி,

அவருக்கும்—ஆழ்வார் வ்யாமோஹிக்கும். இப்படி வ்யாமோஹிக்கிற வபடாந மாகையாலே “கண்ணி துண்சிறுத்தாம்பினால் விசேஷித்தாரென்று தாகூஷ்யம். “மாயன்” எனற படித்தில் ஆஸூஷ்யவெளிதங்களை யெல்லாம் விவகரித்து மூன்றும் பரிஹாசத்தை விவரிக்கிறார் (உரலினோ டி.கூஷ்யி.)

தாம்பினால் என்னவமைந்திருக்க, “கண்ணி துண்சிறு” என்று வணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்பக்க விசூஷ்யி.) (உடெஸூதையிருந்தபடி—ஆராயும்படியாயிற்று) என்றதும். உள்மானம் புறமானம்—அஹவாஹிஷ்யருபமெல்லா மென்றபடி. தாம்பினுற் கட்டுண்டையிலே ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்தபடியாலே, அவரையிட்டிக்கண்ணியை வணிக்த்தாரென்று கருத்து. அஹவஹிசமாக ஊவலிஷ்யத்தைப்பற்றி வணிக்த்தாலாகாதோ ஆழ்வாரையிட்டென்பா னென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இவரிசூஷ்யி.) சூஷ்யஹாரணபடி யென்றது - சூஷ்யஹாரண

இவர் ஆழ்வார்பக்கல்லிலே நடுஷஹரரான படியிறே. (கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலேகட்டப்புக்கா லுறுத் தும்படிபலபிணைகளையுடைத்தாயிருக்கை. கண்ணி-முடி. (கண்ணித்தாம்பு) இவனைக் கட்டின பின்பு உரலோடேசேர்க்க விடம்போரா திருக்கை. (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) உரலை நேரியதாகச் செதுக் கப்போகாது; அப்போதாகக் கயிற்றை நெடுகவிடப் போகாது; இனி, இவன்றன்னைவிட்டு, நெடியகயிறு தேடியெடுக்கப்புகில், பின்னை யிவன்றினெட்டான்; * காற்றிற் கடியரூபோடும்; இனிச்செய்வதென் என்று அவள் தடுமாறுகிற படியைக் கண்டான். (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) “ஸடுகொடுவாடுவாய”

ராகையாலே யென்றபடி. “கண்ணி” என்றதுக்கு வலிதம (கண்ணித்தாம்பு இதுாடி.) இத்தால் - ஆழ்வார் வ்யாமோ விதததுக்கு ஸடுவிதமென்று திருவுள்ளம். நேரியதாயிருக்கை - மெல்லியதா யிருக்கை. இதுவும் வ்யாமோஹத் துக்கு ஸடுஉகம். “கட்டுண்ண” என்றதே, “பண்ணிய” என்பானென்னென்கிற ஸடுஹை உடிக்கைக்காக ஸுதீகமுஹ னம் பண்ணுகிரார் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய வென்று) இந்த ஸடுஹையை பரிஹரிப்பதாக தாத்ரூமருளிச்செய்கிரார் (உரலை யிதுாடி.) நேரியதாகச் செதுக்கப்போகாது என்றது - மெல்லியதாகச் செதுக்கப்போகாதென்றபடி. கடியன் - வேமவான். “கண்டான்” என்ற வகஹம், ‘ஆகையாலே கட்டுண்ணப்பண்ணினான், என்கைக்காக அருளிச்செய்தார்’ என்று கூட்டுவது. ஏகரூபமாக சாஹ விகமான திருமே னியைச் சுருக்கப் போகாமையால் கட்டுண்ணப் பண்ணக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிரார் (ஸடுஹைகதுாடி.) நெரு

என்கிற தன்னுடைய திருமேனியை நெருக்கி யிடங் கண்டிகட்டுண்ணும்படிபண்ணினான். “கட்டுகைக்கு வாசிகாமில்லை” என்று நிவ்ருததையாமாகில், பிற ந்துபடைக்க நினைத்த மணத்தை யிழக்குமித்தனை யிறே; ஆகையாலே திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்தான். “கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்டவெட்டுடன்றிருந்தான்” என்றும், “கண்ணிக்குறுங்கயிற்றற்கட்டுண்டான்” என்றும், எல்லாரு டீடுபடுந் துறையிறேயிதுதான். [ஊ ளாவெவ] [யழிசெகூஷி

க்டி—வலவஹத்தாலே நெருக்கியென்றபடி; ஆகையால் “ஸெகூஷிவாவாய” என்றது-கடுக்தவஹாராஹித்யுத் தைச் சொல்லுகிற தென்று கருத்து. தன் ஸஹுத்தால் தானே கட்டுண்ணவேணுமோ, அவள் கட்டாதே போனால் நல்லதன்றோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (கட்டுகைக்கு இயூஷிவாக்யுதியத்தாலே) ஆக, கண்ணிருண் சிறுத்தாம்படி னால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய என்றவித்தால் — ஸளஹுத் தால் தான் கட்டுண்டானென்று ஆழ்வாருடைய வ்யாமோ ழம் ஸகுஷிப்பிக்கக்கடவது. இப்படி, இவ்வவஹரத்தில் வ்யாமோஹித்தாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கண் ணியா ரித்யூஷி.) இதுக்கு அய்யம் - டல்பிணைகையுடைத்தாய் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்டயிசைந்ததிறே. (இருந் தான்) என்று கட்டுண்கைக்கும் அதுக்கிசைந் திருக்கைக்கும் அடைவே ப்ரமாணய மருளிச்செய்து, அய்யாநூலாநூ லத்தாலே விஶ்ராகிரார் (ஊ ளாவெத்யூஷி) “ஊ ளாவெவொ ளுஸ்யூ ப்ரத்யுஸ்யூஹுவெ | க்ருஷிஷிஷ்டகூஷாண ஶாஹவெவதூஹஷித்தா” “யழிசெகூஷிமஹூ ஶித்யுஷு வெஷித்யுஷு தாயதிஷ்டிஷ்டி லாஹகாரகூஷிநி” லவக்

மஹக்ஷிதிக்ஷு உ வெஷ்டிதம் என்று] “தாய்கட்டின கட்டையவிழ்க்கு ஸகூனல்லேன்” என்றிருந்தானிறே. [ஸம்ஸாரவஸூலிதி கொஷ்டெஹதம்] ஸ்வயதிரி ராயடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேது வானவன்கிடர் இப்போது ஓரஸலைகட்டின கட்டைய விழ்த்துக் கொள்ள ஸகூனன்றிக்கே யிருக்கிறான் ; செருக்கனான ஸாவஹமன் அலிமத விஷயத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ஒரு கருமுனை மாலையாலே கட்டுண்டால் அதுக்கு ஸுதிகிரியை பண்ணமாட்டாதே யிருக்குமாயே யிறே, இவள் கட்டின கட்டுக்கு ஸுதிகிரியை பண்ணமாட்டாதே யிருந்த விருப்பம். பிறருடைய கஷ்டவிஸயனமாக வரும் கட்டையவிழ்க்குமத்தனை யல்லது, தன்னதுமூல த்தாலே வந்தகட்டுத் தன்னாலு மவிழ்க்கப் போகா தென்கை. ஆழ்வார், * மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவ ராகையாலே, “உயர்வற வுயர்நல முடை

ஸகூனானவன் அஸகூனென்றிருக்கக்கூடுமாவென்ன; ஸ்வ மத்தாலே தான் இப்படி கட்டுண்டானே வென்ன; ஐஷ்டீ ரணம் சொல்லிக்கொண்டு ஆஸூயப்படுகிறார் (செருக்கனான இதுஷ்டி) ஸம்ஸாரவஸூ மவிழ்க்கைக்கும், இந்தக்கடைய அவிழ்த்துக்கொள்ளாமையும் ஹேதுவேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (பிறருடைய விதுஷ்டி.) ஆக உயலிஸகூலிமஹக்ஷு” என்னுமளவுக்கும் அஸகூமருளிச்செய்தார். ஸ்வ ஸூயலிலே ஹவஹுணங்களிலே யிழியாதே தாம்பை க்ஷணிப்பா நென்னென்கிற ஸகூலிலே ஸி ஜாவலோகந ஸூயேந பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரிதுஷ்டி வாசூயத்

யவன்” என்று அவன் மூணத்தை வணித்தார்; இவர்; முதலடியிலே யாழ்வார்தம்மையேபற்றுகையாலே, அவன் நிருமேனியில் ஸ்ரீசித்ததொரு தாம்பை வர்ணிக்கிறார். அவருடைய வுஷ்டியவஸூவிவர்க்கு வெளியதாய்க் கழிகிறதிறே. இவன்றன்னைக் கட்டுவது “ஒருபெண்ணைக் களவுகண்டான், வெண்னெய் களவுகண்டான், ஊரைமுடையடியே நடத்தினான்” என்றிறே; இவன் “ஸாஜாத்யன்” என்று இடுமீடெல்லா மிடுங்கள்” என்றிருந்தான். அதாவது-களவிலே தகணைறினபடி. இவள் கட்டிவைத்தடிக்கப் புக்கவாரே “தொழுக்கையும்” என்கிற படியே தாலே.) வெளிபது—அஸாரம். இனி, ஸ்ரீசுத்தொகத்திலே “சுகிவநூலவெளிது” என்றதுக்கு அவதாரிகை யருளிசெய்கிறார் (இவன்றன்னை யிதூடி, அறியுமவனிதே யென்னுமளவும்.) ஸாஜாத்யரென்றும் சோழியொன்றும் இரண்டு வகையுண்டாய் அவர்களுக்கு அக்யாத்யஸ்யெய்யுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாத்யனைக் கண்டால் அடிக்கவேண்டுமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே யிருட்டின விடத்திலே சோழியருக்குள்ளே யொருவன்வர, அவனை ஆளறியாமல் அடிக்க, நான் சோழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன, ஸாமாத்யனென்றிருந்தோமென்ன, ஆனாலின்னும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் ஸ்யெய்யாலே தன்னோவு தோற்றமம் சொன்னானென்று ஐதிஹ்யம்; அப்படியே சூனினும் வெண்ணெய்களவுகண்டானென்று கட்டினாலும் அடித்தாலும் “கள்ளன்” என்று அடித்தால் கமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு ஹயமில்லை யென்றிருந்தா நென்றபடி. “தொழுக்கையுமிவை கண்டவசோதை” என்கிற படியே தாயைத்

தொழத்துடங்குமே. எல்லாரையும் தொழுவித்துக் கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறான். இஊடுசெயி லஹி மத விலி க்கணுலியே ஸாயநம்” என்றறியுமவனிறே. [அதிஹு உஹெஷித] துருதுருக்கையாகக கொண்டு ஊர்ஹுசல் வினைத்தவனல்லையோ. [ஐதூ-தூ] ஒரு சொல்லாலே விலங்கிடடு வைத்து. [சுயநிஜஹுடி ஸாஹகா] அவள்தான் கறப்பது கடைவதாகத் து டங்கினா. [சு-ஹிநி] இவனைப்போலே நியமிக்க வேண்டிவ தநேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) நிதி ஸய ஆஹுயுசன். இத்தால் - அவாஹஸலிஹகாஹி னுககொரு குறையுண்டாய், அது தன்னை கூடாஹி னைப்போலே களவாகிற வழியல்லா வழியி விழி னது, ஸவஹஸலிஹகாஹி னவன்ருன் அதுதன்னையும் தலைக் கட்டமாட்டாதே வாயது கையீதாக வகப்பட்டுக்

தொழத் தொடங்குகிறு னெனகிறார் (இவளிதூஹிவாக்ய ஹயத் தாலே.) தொழுதாலடியாரோவென்ன (ஹுசையிலிதூஹி) இவற்றை யெல்லாம் நினைத்து, அதிஹு உஹெஷி த என்கிறு னொன்று கருந்து. மலிதாயஹி (துருதுருக்கை யிதூஹி) (ஐதூ-தூ) என்று நிஜ கஹிஹணத்துக்கு ஹேதுவாக அது ஹிக்கையாலேபத்தையு மொருஹஸகமாக வருளிச்செய்கி றார் (ஒருசொல்லாலே யிதூஹி) இப்படி யிவன்சொலஹககு பாரதஹுயிடுககையாலே தானேகட்டுண்ணபடணனிஹா என்கருந்து. கட்டாதே அடியாதே அவுண்டய அண்டை யிலே தானே யிருக்கஹொண்ணதோவென்ன வருளிச்செய் கிறார் (இவனை யிதூஹி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஹுயுஹி க ளானபடியை யுஹவாஹிக்கிறார் (இத்தாலிதூஹி) “அவரப்

கட்டுண் டடியுண்டு “பையவே நிலையும்” என்று உடம்பு வெளுத்துநின்ற நிலையளவுஞ்செல்ல நினைக்கிறார். (என்னப்பனில்) ஆழ்வார் இவர்க்குஜேஸு ராய்நிற்க, இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; ஹமவது ஸ்ரீ ஸ்ரீமற வார்த்தை சொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டை ஸ்ரீ ஸ்ரீமற யறுத்துக்கொண்டா ராவரிமே; அத்தாலே சொல்லுகிறார். அய்வா, “வெண்ணாநீ ஜிஜிஜிஜிஜிஜிஜி” என்கிறபடியே அவ்வருகே போவாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே, துவக்குண்டு சொல்லுகிறார் நென்னவுமாம். (என்னப்பனில்நண்ணி) ஹமவதிஷயத்தில் நின்று ஆழ்வார் பக்கலிலேகிட்டி. ஸ்ரீஸாதிஷய ஸ்ரீஸாதிஷயங்களைவிட்டு ஹமவதிஷயத்தைக் கிட்டு

பனில்” என்று ஸ்ரீ ஸ்ரீமறச்சொல்லாதே “என்னப்பனில்” என்னக்கூடுமொவென்கிற ஸ்ரீஸெய யறுவடிக்கிறார் (ஆழ்வார் ஐத்யாதி) (ஸ்ரீ ஸ்ரீமறவாஸெ சொன்னாராகில்) என்று பரிஹாரவாசுத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாத் தும் கொள்ளவேணும். ஸ்ரீ ஸ்ரீமறச்சொன்னாராகில் ஆழ்வாருக்கு வையுமும் வருமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஹமவதி த்யாதி). “அவரப்பனில்” என்று சொல்லவந்தவரே யாகிலும் அவசமாகச் சொன்னொன்று பரிஹாராண மருளிச்செய்கிறார் (அயவெத்யாதி). “என்னப்பனில் - தென்குருகூர்” என்றற்போதாதோ, “நண்ணி” என்பானென்னென்ன; அருமைதோன்றச்சொல்லுகிறார் என்று அவ்வருமையை ச்ரீஸாதிஷய ஹமவதிஷய உவவாதிக்கிறார் (ஸ்ரீஸாதிஷய) கீழ் ஸ்ரீஸாதிஷய

கையிலுண்டான வீருமைபோலன்று, வ்யாவ்யாயான ஊவகிஷயததைவிட்டு வ்யாவ்யாயுத்தில் வ்யாவ்யாயான ததீயஸஷகூத்தைக் கிட்டுகை ; ஸஷாடிகளை விடலாம் அதின் ஷாஷஸுத்தா 'லே ; இங்ஙன் ஒருஷாங்காண விரகில்லை யாகையால் இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர் நம்பி) “நல்கி யென்னைவிடாள் நம்பிநம்பி” என்று ஆழ்வார், தாமுஷேஸுமாமகப் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தியள வன்றிறே யிவர் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தி. எங்ஙனே யென்னில் ; ஊவகிஷயத்தைப் பற்றினால் அதி னெல்லையான வரழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்; ஆழ்வாரைப் பற்றினால் அவ்வருகு மனவூஹி யில்லையிறே. “ஆஷாடிகளை ‘நம்பி’ என்னக்கற்பித்தார் ஸீயஸுக்ஷிகளிறே” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். (என்றக்கால்) மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் ஊவகிஷயத்துக்கு ; ஷாஷிஸுமே யமையு மிவ்விஷயத்துக்கு. பூர்த்தியால் வந்த வேற்றமேயன்று, ஸளலஹித்தாலு மேற்றமுண்

னோடே ஷாஷிந்தோன்ற வருளிச்செய்து, ஆயிசூந்தோன்ற அஷாடா மருளிச்செய்கிறார் (ஸஷாடிகளை யித்யாடி).

(என்னப்பனில் - அமுதானம்) என்கிறபடியே “குருகூர்ச்சடகோபன்” எனினும், “குருகூர்நம்பி” என்பானென்னென வருளிச்செய்கிறார் (நல்கியித்யாடி.) கற்பித்தார்—கூலியிப்பித்தார். (ஸளலஹிம் என்றது) ஏககரண ஷாஷு

டென்கை. (அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். ஹவலிஷயத்தை யதுஹவித்தா லாழ்வார்க்குப் பிறக்குமாநந்தமெல்லா மிவ்விஷயத்திலே யோருக்திதாதுத்தாலே யெனக்கு வரிநித்தது. (அமுதூறும்) அமுதூற்று மாறாதேநிற்கும். “நவவ-நராவரூடு” என்று அவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கு துஷ்ட லாஷத்தாலே னிதூமாய்ச் செல்லுமாபோலே, எனக்கு ஆழ்வாள் லாஷத்தாலே னிதூமாய்ச் செல்லப்பெற்றேன். (என்னாவுக்கே) அது பின்னையெங்களுக்கு ஈவிக் கிறதில்லையோவென்னில்; முதலடியான ஹவலிஷயமுங்கூட ஈவியாதிருக்கிற வங்களுக்கு, அதி னெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ஈவிக்குமாபோலே ஈவிக்குமோ. (என்னாவுக்கே) அநாடியாக விஷயா னுஈங்கள் ஈவித்துப்போந்த வென்னாவுக்கே யிவ் விஷயம் ஈவிக்கிற தென்றுமாம். (க)

கூத்தாலே வந்தலனவஹுமென்றபடி. “ஊறும்” என்றவிடத் தில் வரூகாததாது மருளிச்செய்கிறார் (அதுதானிதூடி) இத்தை ஸஹேதுகமாக வுபவாடிக்கிறார் (நவவதூடி) “என்றா” என்றதுக்குஇரண்டு தாதுயூ;— ஹவலிஷய னென்றும், விஷயாஹு வனென்றும். முந்தின்வயத்தி தை ஸஹாவஹு கமாக அருளிச்செய்கிறார் (அது பின்னையிதூடி). இரண்டாவது (அநாடியாக விதூடி). விரோயி திவலந்ததை அதுஹவிக்கிற என்னாவுக்கு இதுஹவிக்கும்படி யென்! என்று விராகிறுஒன்று கருத்து. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினானவிற்பெய்தினேன்
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

புதிவ்யு

நாவினால்	நாவைக்கொண்டு
நவிறு	கொண்டி
இன்பம்	பேற்றை, நிரதிசயாநத்தத்தை;
எய்தினேன்	பெற்றேன், பூவித்தேன்;
அவன்	ஆழ்வாருடைய
பொன்	ஹைமணியமான
அடி	திருவடிகளை
மெய்ம்மையே	வசுமாக
மேவினேன்	(உஷேயுமாக)பொருந்தினேன்;
மற்று	ஆழ்வாராழியவேறொரு
தேவு	செவதையை
அறியேன்	அறிகிறிலேன்;
குருகூர்	திருநமரிக்கு நிவஹகரான
நம்பி	ஆழ்வாருடைய
பாவினின்	பூவியத்தினுடைய [திருவாய் மொழி; கண்ணினுண் சிறுத் தாம்பாதல்.]
இள்	இனிய
இசை	மானத்தை
பாடி	பாடி
திரிவன்	திரிபாநின்றேன்.

முதற்பாட்டில், “ஆழ்வார்” என்றால் தமக்கு ஈவலிக்கிறபடி சொன்னார். இப்பாட்டில், அவருடைய பாசரமே டெஹயாதெயாம்படியாகமான படியைச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினால் நவிறின்பமெய்தினேன்) “என்றக்காலண்ணிக்கும்” என்று ப்ரஹ்மதமானத்தை யநுஹாஷிக்கிறார் இதிலுண்டான வாடி ராதிஸயத்தாலே. மநஸஹகாரமில்லாத வுத்திராசூமடியாக நிஈதிஸயஸுவல் ப்ரயொஜநமானால் பின்னாட்டுகை தவிரா

வஹ்ருய்யல் வுதவதிஷ்யோண கீததல் (முதற்பாட்டிலித்யாடி). கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய ஹோதுதையையும், அநஹாம், தத ஈஸ்ததை யுடைய ப்ரஹ்மே தமக்கு யாரகமென்னுமத்தையும் சொல்லுகிறு ஹன்று சுருத்தது. அவருடைய பாசரம் என்று— திருவாய்மொழியும், தத ஈஸ்ததை யுடைய ப்ரஹ்மே தமக்கு யாரகமென்னுமத்தையும் சொல்லுகிறு ஹன்று சுருத்தது அவருடைய பாசரம் என்று - திருவாய்மொழியும், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்படி ஸ ஈஸ்தவாஸாஷ்யஷ்ஷி யாகையாலே. (டெஹயாதெயாம்படி) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (யாரகமான படியை) எனறவிதில்.

“பாடித்திரிவனே” என்றத்தைப்பற்ற “என்றக்கால்” என்றத்தோடு ஸஹ்ருமன்றே வென்னவ்ருளிச்செய்கிறார் (என்றக்காலித்யாடி). ஆஹாராதிஸயத்துக்கடி அருளிச்செய்கிறார் (ஈஹஹகாரமித்யாடி). நிஈதிஸயஸுவம் என்றது - “என்னப்பனில் - அண்ணிக்கும்” என்றத்தைக் கட்டாகித்தது. “நவிறு” என்று விடுகையாலே, நா அயல்விஈமாயிருக்க,

திதே. (நாவினால் நவிற்து) மநஸூஹகார மில்லை
 யென்கிரார். ஹமவலிஷயத்தி லுபகாரகார ஷூலா
 சூம்பண்ணக்கடவநாவைக் கொண்டு, அந்தக்காரூ
 த்தைக் கொள்ளப்பெற்றே நென்னவுமாம். “பூ
 துக்ஷேமராவஸூ-தூ” என்னக்கடவதிதே. ஈ
 ஸூஸூஷிக்கு பூயொஜநங் கொள்ளப் பெற்றேன்
 நானொருவனுமேயென்கிரார். (இன்பமெய்தினேன்)
 “வீவிலின்பம் மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்மேவி” என்
 று ஆழ்வார் அவ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்
 விஷயத்திலேபெற்றேனென்கிரார். “சிந்தையாலும்

“நாவினால்” என்றுசொல்லுவா நென்னென்ன அருளிச்
 செய்கிரார் (மந இதூலி). நெநாவெகூயும் சொல்லுகை
 யன்றிக்கே, “நாவினால்” என்று ஸூவ்யூ-3 மென்கிரார்
 (ஹவலிதூலி) உபகாரகளை ஹூதிக்கவேனுமோ வென்ன
 வருளிச் செய்கிரார் (பூ துக்ஷேதூலி.) நாப்படைத்த
 பூயொஜனம் பெற்றவர்கள் வேறில்லையாவென்ன; “வி
 விதூரஹவலிஷயத் தி” ஹதூலிவலநத்தை யுட்கொண்டரு
 ளிச்செய்கிரார் (ஶஸூரூதூலி). நாவினால்நவிற்து இன்பம்
 பெற்ற ருண்டாவென்ன; “இசைமாலிகளேத்தி மேவப்
 பெற்றேன்” என்றத்தைக் கடாகூறித்து (நாவினால் நவிற
 தின்ப மெய்தினேன்) என்று ஸூலாய தாதூய மருளிச்
 செய்கிரார் (வீவிலின்ப மிதூலி). கீழ், உதூரூதூதால்
 வந்த ஆந்தம் ஆழ்வார்க்கு ஸூமென் தருளிச்செய்து,
 அவனுக்கு காரணதூயம் வேண்டிற்று, இவருக்கொன்றே
 யுமந்தது என்று தாதூயமருளிச்செய்கிரார் (சிந்தை

சொல்லாலும் செய்கையினாலும்” என்று காண சூயத்தாலு மவ்விஷயத்தை யாபுயித்தவர் பெற்ற பேற்றை உக்பாசூத்தாலே பெற்றேன். அநாடிகா லம் நாகத்திலே ஸுஷியும் நாகத்திலே ஸஹாமு மாம்படி வாவத்தைப்பண்ணிப் போந்த நாவாலே திரிசுயாநந்தத்தை பூாவித்தே நென்னவுமாம்.

(மேவினே நவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸுஹணீயமான திருவடிகளை யுட்குமார்கப்பொ ருந்தினேன். “கூழிவாழி” என்று ஈசானுங்கூட லுபே கூழித்த உசையிலே விஷயீகரித்த வாழ்வாருடைய விலகணமான திருவடிக ளோடே பொருந்தப்

யாலு மிசூாழி). (நாவினல்) என்றதுக்கு நைவெகூய ஸாவொடியோதன மன்றிககே தாகூாணா மருளிச்செய்கி ரு (அநாடீசூாழி);

* அநனுகேசுலாஜகெயாத லாலாத்தி லிருககிற நா ளெல்லாம் ஈசானுவெகூழித்தா நென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார், தம்மைக்கடாகூழித்தாரொன்றும் திருவுள்ளமாகக் கருதி தாகூயகயகெவெக கீழ் வாசூவியாணம் (கூழிவாழி சூாழி). வாசுகாராணிக ராகையாலும் அநாடியானவாலா ரத்தில் யாஜூவிகாடிகள் லாவிதங்க ளாகையாலும் மே தநருக்கு “கூழிவாழி” என்று அவன்சொன்னது அஹூடி யொகியாய், அஹூமுறுத்தினு னித்தனையென்று திருவுள்ளம் பற்றி (உவெகூழி துடிசெயென்றது.) “உபகாரகன்” என்று ஆழ்வாரை நீர்பற்றினீராகில் உமக்கு வாராஷாயமேதென்

பெற்றேன். நீர் செய்தது இதுவாகில், பேற்றி னுறு திப்பாடிருந்தபடி யென்னென்னை; (மெய்ம்மையே மேவினேன்) உபகாசகவிஷயத்திலே நிற்கிறவளவி லேவேறொருவிஷய முஷேஸ்யமாய், அதுகிட்டின வாறே யத்தேதோள்மாதும்படியன்றிக்கே, ஐஹிகா சிவீகங்க ளிரண்டு மாழ்வார் திருவடிகளையாகப் பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஜாநாபநத் தாலே யுபகாசகராகவும், ஹவல்லாஹத்துக்கு புரு ஷகாசுமராகவும், மிகுவிஹகுதியில் “யசுவடுவெக் ஷாய்யாஸூனிடெவாஃ” என்கிறபடியே வ்யாவ்யா கவு மிவர் தம்மையே பற்றினேன். ஆளவந்தார், “சுசுவாசுவாவி” என்கைக்கும் அடியிவரிதே.

கிற ஸஷேயை யதுவடித்து நான் இவரை உபகாசகசுத பற்றி வேறுவகைகளிலே போகிறவன்னிக்கே நியதமாக லகவஹாஷாயக்ளும் ஆழ்வார் திருவடிகளாகவே டற றினே னென்கிறொன்றருளிச்செய்கிறார் (நீர்செய்ததிகூறடி) மெய்ம்மையே — லக்யமாக. “மெய்ம்மை” என்றதோடு “அவன்பொன்னடி-மேவினேன்” என்றத்தை யதுவஹித்தா றொன்று கண்டுகொள்வது. “ஸவஹ்யஷேவதியஷேத” என்கிற படியே லகவஹக்ளும் திருவடிகளென்று கீழருளிச செய்து, வ்யாவ்யாவகங்களாக யோஜநாணம் (இங்கி ருந்த இதிகாஹீ) இத்தைப்பற்றியிறே யஹிபுரு மருளிச செய்தாறொன்று வ்யாணம் காட்டுகிறார் (ஆளவந்தா ரிகூறடி.) (மெய்ம்மை என்றது) இரண்டாம் யோஜனையில் வ்யாவ்யமும் வ்யாவகமுமென்று சொல்லியிருக்க, வஹ:

(தேவுமற்றறியேன்) பூர்வமும் பூர்வகமு
மாக வேறொருவலு வுண்டென்றினோன். மெய்ம்
மையே யென்றவிடம் - அநுயத்தாலே சொல்லுகி
றார். “தேவுமற்றறியேன்” என்றுவகுதினோகத்தாலே
சொல்லுகிறாரிதே தம்முடைய வயுவலாயந்தோற்
றுகைக்காக. மற்றறியே னென்று - புருஷாயுடான
புங்களோபாதி ஊமவலிடியத்தையுங்கழிக்கிறாரிதே
அதினெல்லையான வாழ்வார் திருவடிகளளவும் வந்
தவ ராகையாலே, ஸாஸூ வாலுதெயாலே யாதல்,
சூவாஸூவலெசுத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறார்
லர்; உபகாசகரான வாழ்வார் திருவடிகளில் ஊவ
வலுத்தாலே சொல்லுகிறார்.

“தேவுமற்றறியேன்” என்று சொல்லவேணுமோ வென்கிற
ஸனெனையே பரிஹரிகுகிறார் (மெய்ம்மையென்ற விடம்
உத்யாஜி)லகலவலுக்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினே
னென்ற பூயலியொஜகாநு மூணமாக தாதூரண மரு
ளிச் செய்கிறார் (மற்றறியேனென்றித்யாஜி) முந்தின யோ
ஜனையில் பூர்வபூர்வகலாயாஸனோக “தேவு” என்று
லலிஸூயணியவலுவைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாம் யோ
ஜனையில் பூர்வபூர்வலுவைச் சொல்லுகிறது. ஸாஸூ ங்கள்
எம்பெருமானே பூர்வபூர்வகமாகச் சொல்லி, ஆவா
ஸூவலெசும மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படி கழிக்கைக்கு
தேவதேவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாஸூ த்யாஜி) தீர்
ஆழ்வாரை யொழிய “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கிறவ
ராகில், “#முகில்வண்ணைடி மேற்சொன்ன சொன்மலை

(குருகூர்நம்பி) இவரையும்பற்றி, வேறொருவிஷயத்தையும் பற்றவேண்டும்படியோ இவருடைய பூதீயிருப்பது. குருகூர் நம்பிபா வென்கிறது - ஆழ்வார் திருவாயாலே யருளிச்செய்த தென்றாயிற்றுத் திருவாய்மொழி தன்னையு மாடிப்பது. அதிலே “குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றருளிச்செய்தாரிதே; அவ்வழியாலேயாயிற்றுத் திருவாய்மொழியிலாடி. ஆழ்வார் ஓ திபாடி ராகையாலே, குருகூர் நம்பிபாவென்று - கண்ணிநுண்ணிறத்தாம்பைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை)பாவோடேகூடப்புணர்ப்புண்டவினியவிசை. (பாடித்தாயிரமான திருவாய்மொழியையஹிப்பானென்” என்கிற ஸ்லோகிலே யருளிச்செய்கிறார் (இவரையென்றுதொடங்கி, திருவாய்மொழி யிலாடி மென்னுமளவும்). (ஓசியிருப்பது) என்றவநகரம் ஆகையாலே என்றுகூட்டி (ஆடிப்பது) என்றத்தோடே அஹிப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற் சொன்னதுக்கு ஓசிரணம் (அதிலே யித்யாடி) இதுக்கு “பாநடிமேற் குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்” ஐத்யாடிகளிலே நோக்கு. “என்முன்சொல்லும்” என்றும் “தன்னேத்தானே துதித்து” என்றும் - எம்பெருமான் சொல்லாகத் தோற்றுக்கையாலே, ஆழ்வார் சொல் என்று அஹிம் சொல்லக் கூடுமோவென்ன; குருகூர்நம்பி விஷயமான “பா” என்று ஓசிரண மருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாடி.) பா என்று-ஓசிரணையுடையதான ஓசிரணமாய், இதுக்குச் சேர்ந்து அஹிமையாய் மனோஹமான மாநமென் தஹிமருளிச்செய்கிறார் (பாவோ டித்யாடி.) “பாடித்திரிவன்” என்றதுக்கு

திரிவனே) உம்முடைய ஷெஹயாதெது நடத்திப் போரும்படி யென்னென்ன; ஸ்ரீ திவெஸ்ரிதனயக் கொண்டுசொல்லி இதுவேயாஸ்கமாக ஷஸ்திரிப்பன். “ உண்டுதிரிவன் ” என்னுமாபோலே “ பாடித்திரி வன் ” என்கிறார். “ நமன்றமர்தலைகள்மீதே-நாவலிட் டிழிதருகின்றோம் ” என்னுமாபோலே இதுவே யா தெய்யாக விருக்கிற வென்னுடைய மதிநிவூத்தி யைப் பண்ணவல்லாருண்டோவென்றுமாம். ஸ்ரீ ஸூகூட்டவலததை யனுவிப்பிக்கும்யமன் மதிவங் கம்பண்ணவோ, அதுக்கடியான விஷயானூங்கள் மதிவங்கம் பண்ணவோ. (உ)

இரண்டு தாப்யம். பாடுகை திரிகைக்கு ஷெதுவாகி— யாஸ்கமாகவும்; பாடுகையாலே அபூதிஹத ஷஸ்திரமாக வும். அதில, முந்தினதை ஷஸ்திராபரிஹாஸே-வெந வருளிச செய்கிறார் (உமமுடைய விசூடி.) இரண்டாம் தாப்யம் (நமன்றமரிசூடி.) நமன்—யமன்; தமா—அவனுடைய ஷி தா. நாவலிடுகை—ஐயித்தவர்கள் தோற்றவாகள்வாசலிலே சென்றதை கூறுகை. உழிதருகை—ஷஸ்திரிகை. யாதெய்யாக = ஷூவாரமாக. மதிநிவூத்தியைப் பண்ண வல்லா ருண்டோவென்றதை விவரிக்கிறார் (ஸ்ரீ ஸூகூட்டவல) அ துக்கு—கூட்டுகை. (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

திரிதந்தாகிலுந்தேவ்பிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனான்
பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு
ஞரியனாயடியேன்பெற்றநன்மையே.

புதிதழி.

திரிதந்தாகிலும்	மீண்டாகிலும்
தேவபிரானுடை	சித்யவஹிதிராவஹகனான வரவ னுடைய
கரிய	நீலமேவகிலுராமமாய்
கோலம்	ஸ-நாமாய்
திரு	பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற
உரு	திருமேனியை
நான்	அடியேன்
காண்பன்	ஸாஷ்டாதரிப்பன் ;
பெரியவண்	ஐஹோஜாநாய்க்கொண்டு
குருகூர்நகர்	திருநறியிலே அவதரித்த
நம்பிக்கு	ஆழ்வார்க்கு
ஆஞரியனாய்	உரியவடியனாய்
அடியேன்	அடியேன்
பெற்ற	ஊழிககப்பெற்ற
நன்மை	ஹவஹாஹி.

வ்யாஹ்யாநீ.

முன்றும்பாட்டில், “தேவுமற்றறியேன்” என்று
 வுஹ்யாஹ்யாநீகளோடே கூட ஊவவியிஷயத்
 தையும் காற்கடைக்கொள்ளக் கடவீரோ வென்ன;
 “எனக்கு வுஹ்யாநீ” என்னுமளவாயிற்றுக்காற்
 கடைக்கொண்டது; “ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்” என்னு
 மிவ்வழியாலே தேவுமற்றறியிலு மறிவென்கிரார்.
 ஸூஹ்யாநீயைப்போலே கிடந்தானே கண்டேறு
 மதிநே தவிர்த்துக்கொண்டது; “விட்டுசித்தர் தங்
 கள்தேவரை வல்லபரிசுவருவிப்போலதுகாண்டும்”
 என்று பெரியாழ்வார் முன்னாகப்பற்று மாண்டா
 னைப்போலே, ஆழ்வார் முன்னாகப்பற்றும் பற்றுத்

அரும்பதம்.

முன்றும்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், “தேவுமற்றறியேன்”
 எனறும், இப்பாட்டில், “தேவபிரானுடைக்கரியகோலத்திரு
 வருக்காணன்” என்றும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிறலிராயி
 வரிஹாராடிமாசு ஸஹ்யாநீ வரிஹாராணுவெகலஹி யருளிச்
 செய்கிரார் (தேவியாடி.) (ஊவவியிஷயத்தையும்) உமக்குஷ
 ஸ்யாநீவாழ்வார்க் குஷ்யமான ஊவவியிஷயத்தையும் காற்
 கடைக்கொண்ட வுஹ்யாநீயை உஷ்யாநீயெவ் விவரிக்கி
 ரார் (ஸூஹ்யாநீயாடி.) இத்தால் - அஹ்யாநீயாகப் பற்
 றுகை அஹ்யாநீயெவ்வுவென்று கருத்து. ஆழ்வாருகந்த விஷய
 மென்று பற்றின வுஹ்யாநீயைக்கு அஹ்யாநீயை யரு
 ளிச் செய்துகொண்டு விவரிக்கிரார் (விட்டு சித்தரென்று
 தொடங்கி, மீண்டுபோந்தா னென்னுமளவும்.) கீழ்வாழ்விய

தவிர்ந்திலரிறே; ஆழ்வார் முன்கைவரு முடிசு)த்
 தைத்தவிர்ந்திலரிறே. “ஊவதழ்வாறொகைத்” என்று
 கேட்க, “யெடுகாயிகதொகைத்” என்றும்போலே,
 சூலாபுரா—விவரிமுஹீ தமாய் வருமது ஆசாணிய
 மிறையிவர்க்கு; தீவாபுரா—விவரி, “வடகீழ் மூலே
 யில் ததெத்யும் ‘ஆரூயணியம்’ என்று உடையவ
 ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்குமதுவாமத்தனையன்
 றே” என்றாள்; குணமலைப்பாடியுடையார் மாறெ
 யன், தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது, பிள்ளையாத்த
 தான் அங்கே குறைவறுப்புச்சமைக்க, அவர் “உமக்கு
 வேண்டுவதென்” என்றுகேட்க; இவர் “ஊம்மைக்
 கொண்டிபண்டேயுபகாபுங்கொண்டோம்காணும்”
 என்ன; “ஆவதென், என்னையறியாதே வருவதோ
 ருபகாபுமுண்டோ” என்ன; “எங்களாபாபு” நான்
 கோயிலில்மண்பெற்றது அவ்வேளாளனாலே’ என்று
 அருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்கு மேற்
 பட்டதோ ருபகாபுமுண்டோ நமக்கு” என்றார்;
 உடையவர் வெள்ளைசாத்தி யெழுந்தருளின காலந்

ரணம் (ஆழ்வாரித்யாடி.) இவர்க்கு — மயங்குகவிகளுக்க.
 குணமலைப்பாடி—புராணவிலைவாசம். மாறெயநு என்று — ஒரு
 வேளாளனுக்குப்பெயர். எடுத்துவிட்டபோது—ஸேகையைச்
 திரட்டிக் கொண்டிபோனபோது. பிள்ளையாத்தான் — ஒரு
 பரிவையவர். சமைக்க—அமைக்க. மண்பெற்றது — திரு
 மாளிகை ஊழித்தது; இவ்வைதிநூத்தால் ஆவாபுராவிதென்
 என்றனுக்கு மலிமதென்று தோற்றுகிறது. (காலத்தியே)

திலே, திருவடிகளிலே ஸ்ரீ ஸுமுடையாரை 'பெருமாளேத் திருவடித் தொழவேண்டா' வென்று, ஆழ்வானை 'நீரார்' எமக்கு விரோயிகளோ, நீர்புக்குத் திருவடித்தொழலாகாதோ வென்ன; "சூதமூண்சுமோக்ஷஹேது என்றிருந்தோம், அது வடாஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸ்ரீ ஸுத்தை ய்றுத்துக்கொள்ளவோ!" என்று மீண்டுபோந்தார்.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது-மீளுகை; மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது-கடைக்குறையான சொல்லாய், திரிதந்தாகிலும்-போனவழியெல்லாம் மீண்டாகிலும். அதாவது-திருவாய்மொழிப்பாவை விட்டு, இசைகளைவிட்டு, ஆழ்வாரைவிட்டு, அவருகந்த விஷயமென்று ப்ரியாவியிலே வந்து.

என்ற வரணாம். "அவர்" என்று 'ஸேஷம். (வேண்டா வென்று) என்ற அரணாம் "கேர்யிலிலே கிருதிகுணன் மதுஷ்யர்விலக்க" என்று கூட்டுவது. ஆதமூணமென்றது-ஆரோணுக்கும் விரோயியாகாதபடியான ஸமீமும்ஊமும். இவ்விடத்தில் "ஆதமூணங்களில் ப்ரியாநம், ஸமீமும் ஊமும்" உத்யாடிவாக்யங்கள் அதுஸஸ்யங்கள். கீழிரண்டுபாட்டிலும் "என்னப்பன்" என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், "நம்பியென்றக்கால்" ஆழ்வாரையும், குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசையென்றவிடத்தில் திருவாய்மொழியையும், அதின் மாரந்தையும் பற்றின சூமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாடி). "கரியகோலத் திருவுருக்

(தேவபிரா னுடைக்கரிய கோலத் திருவுருக்காண் பன்) (தேவபிரான்) மித்யஸூத்ரிகளுக்குத் தன்னை முற்றாட்டர்க அதுஹிக்கக் கொடுத்துக் கொண் டிருக்கும் உபகாஸகன். இவர் நின்றநிலை சூலைந்து ஊமவசிஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான மித்யஸூத்ரிகள் யாதொதுயாயாயிற்று இருப் பது. (தேவபிரானுடைக்கரியகோலத்திருவுரு) மித்ய ஸூத்ரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவு, காளஜெவமிஹ ஸ்யாமாய், அழகுதான் ஒருவடிவு கொண்டாற் போலே யிறையிருப்பது. “கோலமே தாமரைக் கண்ணதோரஞ்சனநீலமே” என்று ஆழ்வார் வாய் புலத்தக் கேட்டிருக்குமவ ராகையாலே பேசு

காண்பன்” என்கையாலே, “தேவபிரான்” என்றதுக்கும்- தம்மை யதுஹிப்பித்தாற்போலே யவர்களை யதுஹிப்பித் தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்ஹி மருளிச்செய்கிறார் (மித்யஸூத்ரிகளுக்குத் தூடி.) இவர் மீண்டாராகில் “என்னப்ப னில்” என்ற கண்ணனையன்றோ பற்றுவது; “தேவபிரான்” என்பானென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர் நின்றநிலை உத்யூடி). நின்றநிலை என்றது - திருவாய்மொழியிசையிலே நின்றநிலை என்றபடி. அதினெல்லையான வென்றது - ஊம வசிஷயத்தின்மே லெல்லையான வென்றபடி. மித்யஸூத்ரிகள் து ஹிக்கும்வடிவுக்கரியகோலத்திருவுருவாயிருக்குமோவென் ன வருளிச்செய்கிறார் (மித்யஸூத்ரிகளுக்கு இத்யூடி). இறே என்றது - பூஜாணபூ விகியைச்சொல்லுகிறது. இது இரு ந்தபடி யென்னென்ன (கோலமே இத்யூடி) ஊமவநு வண ரன்றிக்கே யிருக்கிறதாம், அவன் திருமேனிய வரித்துக்

கிரூர். வாஜ்யோமிகள், யோமம் கைப்புருந்தால் ஊரூசியுடைய வடிவை வரிக்குமாபோலே, இவரும் இவ்விஷயத்தை வரிக்கிரூர் - “கரியகோலம்” என்று, ஸூரெஹபண்ணும்படி, ஆழ்வார் வரிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காணன்-ஸாக்ஷாதூசிப்பன். ஸாக்ஷாதூசித்ததுஊவிக்கிற விவரைவிட்டால், வாஜ்யபெயரியனை யாயிற்று ஸாக்ஷாதூசிப்பது. (நான்) “தேவுமற்றறியேன்” என்று ஊவகிஷ்யத்தை ஸூரூவித்த நான்.

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) உஹோஜா ராய்க்கொண்டு திருநமஸியிலே திருவ்வதரித்த ஆழ்வார்க்கு. ஸூரூவானுடையவெளஜாடும் ஜீவியாத் கர்லத்திலே தன்வாசியறிவித்த வெளஜாடும்மிறே. குருகூர்நகர்நன்று - வைகுந்தமாநகரை வ்யாவரிக்

காணக்கடவேனென்று ஸூரூ மாக்ஷாதிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (பாஜ்யோமிகளிதூடி). “காண்பன்” என்றத்தாலே - தேவபிரானையே காணக்கடவேனென்று பொருளாய், அத்தையருளிச்செய்கிரூர் (ஸாக்ஷாதிதூடி) “காண்பன்” என்றத்தால் அஹிமாயிருக்க, “நான்” என்றத்தால் ஊவிதம் (தேவுமற்றிதூடி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி, அத்தை விசேஷிக்கிரூர் (ஸூரூவானுடைய இதூடி) குருகூர்வெளஜாதூயம் (குருகூரிதூடி) வ்யாஹமத்தாலே ஆழ்வாரையும் திருமறியையும் வரித்ததுக்கு ஊவிதாவென

கிறது. “வாழ்வம்” என்பது, அயர்வறு மமரர்கள்திபதி” என்பதாய் ஆழ்வார்படுமதெல்லாம், இவரும், “திருநகரி” என்றாலும், “ஆழ்வார்” என்றாலும் மப்படியே யாயிற்று அதுஊவிப்பது. (நம்பிக்கு) “நானொன்றைவிட்டேன்” என்னலாமபடியோ. ஆழ்வாருடையவகுதியிருப்பது. அதாவது-ஆழ்வாரையதுஊவிக்கும் அதுஊவத்திலே ஊவலிஷயம அதுஊவித்தமாயிருக்கை. (ஆளுரியனாய்) உரியவடியனாய். உரிய வடியார்க்கு, தந்தாமுக்கு என்ன வொருவியாவியாக எின்றிக்கே லூதி உகந்தத்தையே பற்றி, அவன் கைவிட்டத்தை விட்டிருக்கு மகிறே லூதிஊவம். (அடியேன்) ஆழ்வாருடையநீர்மைக்குக் கீதாற்று “அடியேன்” என்கிறார்; “தொண்டொல்லீரும்வாரீர்” என்னும் நீர்மையிறே. (பெற்ற நன்மையே) பெற்ற ஊவலூஊம். ஆழ்வார்க்கு உரிய

காஊயும் (பாழ்வமித்யாதி). “சூருகர்நகரான” எனினதே, “நம்பி” எனறுதுகரு காஊயுத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார் (நான்ஒன்றை இதுதாதிவாக்யுதியத்தாலே). உரியனான ஆளாய் என்று விசேஷிக்கைக்கு பூயோஜந மருளிச்செய்வதாக உரியவடியார் நிலையைக் காட்டுகிறார் (உரிய இதுதாதி). நான் என்றிருக்க “அடியேன்” என்றருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடைய இதுதாதி). “நன்மையே!” என்று விநாயகிறு றென்கிறார். ஆழ்வாருக்கு லூதிஊவம் லூதிஊவ யாரண்மென்று (ஆளுரியனாய்ப் பெற்ற நன்மையென்று).

வடியேனாய்ப் பெற்றபேறு இகிறேநான். பூரூபா
பூரூபவிவேகத்தில் பூரூபணுத்தால்வந்தநன்மை
யன்றென்கை. (௩)

தாபூரூப(பூரூபுதூரூபி.)பூரூபாபூரூபவிவேகமாவது-
ஹவகிஷயம் பூரூபம், இதாவிஷயம் அபூரூபம் என்று
விவேகித்துப்பற்றவில்லை. அப்படியேயாகையாலேபற்றினே
னெனறட்டி. (௩)

நாலாம்பாட்டு.

நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக்கருதுவராதலி
லன்னையாயத்தனையென்னையாண்டிந்
தன்மையான்சடகோபனென்னம்பிரியே.

பூதிவடிவு.

நன்மையால்	அபகாரிகளாலிலும் உவசரி *க்கிற நன்மையால்
மிகக	அதிரயித்த
நால	நாலுவகையப்பட்ட
மறை	வேடிங்களுக்கும்
ஆளர்கள்	பூரூபவடிம் செலுத்த வல்ல வர்கள்
புன்மையாக	பொல்லுங்காக
கருதுவர்	வினியப்பர்;
ஆதலில்	ஆதலால்
அன்னையாய்	மாதாவாய்
அத்தனாய்	பிதாவாய்

என்னை	அடியேனை
ஆண்டிமும்	நியமித்துப்போருகிற
தன்மையான்	வலுவாததையுடையரான
சடகோபன்	(என்னுடைய) ஸாரூத்தைப் போக்கினவர்
என்னம்பியே	என்னுடையகுறைவுதீரும்படி வொராதையுடையவர்.

வொவொநடி.

நாலாம்பாட்டில், “என்னப்பனில்” என்றுகாற்
கடைக்கொண்ட விஷயத்தை “ஆழ்வாருகந்தார்”
என்று விரும்புகைக்கடியென்னென்னில்; எந்தண
மையைப்பாராதே யென்னை விஷயீகரித்த நீர்மை
யையுயதுஸாதித்தால், அவருகந்தவிஷயத்தை யுகவா

அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸஜா
வரிஹாரிவெண வஜுதி யருளிசெய்கிறார் (என்னப்பனி
லித்யாதி.) என்னப்பனில் என்றது - “தேவுமற்றறியேன்”
என்றதுக்கு உபலக்ஷணம். (உகந்தார்) என்ற அநநாம்
“ஆகிலும்” என்று சுயூஹாரும்; ஆகையால் ஆழ்வாருக
கையே விரும்புகைக்கடியாயிருக்க (அடியென்னென்னில்)
என்கிற ஸடுஷ்ட உலியாதென்கிறது வரிஹாரம். “புன்மை
யாகக் கருதுவராதலில்” என்றத்தைக் கட்டாகித்து, என்
னுடைய நிகரமே பற்றாசாக அங்கீகரித்த வாழ்வாருடைய
வலுவும், அவருகந்த விஷயமென்றாலும் பற்றுக்கைக்கு
வேறுவென்று வரிஹாரிக்கிறார் (எந்தண்மை இத்யாதி).

தொழிவேனோ வென்ன; உம்முடைய தண்மையேது, அதுபாராதே அவர்விஷயீகரித்தபடி யென்னென்ன; அத்தைப்பேசுகிறார்.

(நன்மையாலித்யாடி) ஆத்யுணங்களால் ஓர் உபாராய், ஸுஸாரிகளுக்கு அபாஸ்யயஹூதராயிருப்பாரில் ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்க, “இவன் அஹஸு” என்றுகைவிடும்படியன்றோவென்னுடைய விதியிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மைபாவது- டொஷமணங்கள் ஏகாஸ்யஸுங்களாயிருந்தால், டொஷத்தைவிட்டு மணாஸத்தை ஹீகரிக்கை. அதில், மிகுதியாவது - “மணஸு” என்று பேரிடலாவ தொன்றின்றிக்கே டொஷமே யாயிருந்தால் அதுதானே பற்றாசாகக் கைக்கொள்ளுகை. (நான்

(என்தண்மை பாராதே) - அதுவே பற்றாசாக என்று கூட்டுவது. ஒழிவேனோ என்றது - இப்படி உத்தர மருளிச்செய்ய வென்றபடி.

நான்மறையாளர்க ளாகையாலே - நன்மையால் மிக வர்களென்றாய், அத்தாலே உத்தராகொன்று மஹிதாஸ மருளிச்செய்கிறார் (ஆத்யுணங்களாலித்யாடி). ஆத்யுணங்கள் - சூதுஸாஸ்யாடிகள். புன்மையாகக் கருதுகிறவிவர்களில் ஆழ்வாரையும் ஹூதராக்கினால், மேலே “என்னையாண்டிமும்” என்னக் கூடாமையாலே (ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்கய) வென்றுசொல்லுகிறார். அடங்க - சூதம்; நான்மறையாளர்களெல்லாரும். “நன்மையால்மிகக்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இதுதாடிவாக்ய உயத்தரலே.) பற்றா

களை நிர்வகமாகவுடையவர். அதாகிறது - “இவனுக்கு உபகரித்தோம்” என்று, தான் நினைத்தல், இவன்றனக்கு உபகரித்தி லிழியவேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை. (சடகோபன்) என்பக்கல் சாத்ததைப்போக்கினவர். கீழ்முன்று பாட்டிலும், “தென்குருகூர்நம்பி” என்று சொன்னவர், இப்பாட்டிலே “சடகோபன்” என்றாரிறே; ஸ்டொஷித்ததைப் போக்கினவடியாலே. (என்றம்பி) தாய்செய்வது தமப்பன் செய்யமாட்டான்; அவன் செய்வது இவன் செய்யமாட்டான்; ஆயாபுன் செய்யுமது இருவரும் செய்ய மாட்டார்கள்; நாயன் செய்யுமது அடியான் செய்யமாட்டான்; எல்லார் செய்வதும் செய்யவல்ல பூதியையுடையவர். (என்னம்பியே) என்னுடைய தண்மையாகிற பாழ்ந்தாறு நிரம்பும்

சொன்னத்தால் மலிதம் (அதாகிற திசூடி). சாத்ததைப் போக்கினதுககு ஜாவக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கீழ் இசூடி வாகுதியத்தாலே) வடாணும் சொல்லாதே “நம்பி” என்றதுக்கு தாகுபு மருளிச்செய்கிறார் (தாய் என்று தொடங்கி அஞ்ச வாகுத்தாலே). (ஆயாபுன்) எனகிற வாகுத்துக்கு, சடகோபன் என்று - என் அஜாதத்தைப் போக்கினவ றென்கையாலே யென்று கருத்த. (நம்பி) என்றதுக்கு, கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு வாஜும் சொனார்; அவர்களிலும் ஆயிகுமாகவூணாம் (என்னுடைய விசூடி). பாழ்ந்தாறு - படுகுழி; அதாவது - தம்முடைய ஷோஷங்களாகிற வணுகமான படுகுழியைத்தற்றுப்

படியான பூநீயையுடையவ றென்னுமித்தனை. "இ
வர்க்கு, கீழ்ச்சொன்ன ஐயுஷானுங்கள் ஷபூயாஸாரி
மல்ல; கடுளவாயிகமர்கவந்தஸ்பி ஸாமாகையாலும்
அவருடைய ஸாமாகையாலும். (ச)

போடுகைக்கீடான சூவாழிநுண பூநீயை யுடையவ றென்
கை. ஆயிகுத்தை யுவவாழிககிரார் (இவர்ககிதூழி). நன்மை
பான்மிக்க நான்மறையாளர்கள் - என்னை - புன்மையாகச்
கருதுவராதலில - சடகோப னென்னம்பியே - அன்னையா
யத்தனாய் என்னையாண்டிந் தன்மையான் என்று அநயம்.
ஆக, காற்கடைக்கொண்ட ஹவலிவதயத்தையும். ஸூ
காரோவ காரகரான ஆழ்வாராயிட்டு உகவாதொழிவேனோ
வென்று கருதது. (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர் நன்பொருடன்றையும்
நம்பினேன்மடவாராயுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனையடியேன்சதிர்ந்தேனின்றே.

புதிவடிவு.

முன்னெலாம்
பிறர்
நன்பொருள் தன்னை
நம்பினேன்
மடவாராயும்

அநாழிகாடமெல்லாம்
ஈரானுடைய
ஸமீகீதமான ஆதவஸுவை
ஆசைப்பட்டிப்போந்தேன்;
வாதிவருதூழிகளையுடையபா
வர்களையும்

கம்பினேன்	ஆசைப்பட்டிப்போந்தேன்;
செம்	மாற்றுமினுங்கின
பொன்	பொன்னுலேசெய்யப்பட்ட
மாடம்	மாடங்கனையுடைய
திருக்குருகூர்	திருநறியிலேயிருக்கிற
நம்பிக்கு	உரை ரான ஆழ்வார்க்கு
இன்று	சேவதமானஸையத்திலே
அன்பனாய்	வீதனாய்; தாவனாய்
அடியேன்	அடியேன்
சதிர்த்தேன்	சதிரையுடையேனேன்.

வ்யாவ்யாநூல்.

அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப் புன்மையாகவும், உமக்கு ஆழ்வார்ஸூஷ காஸத்தாலுமுவகாஸகராக வஞ்சொன்னீர்; உம்முடைய புன்மையையும், உமக்கு ஆழ்வார் உவகரித்த நன்மையையுஞ் சொல்லிக் காணீரென்ன; சொல்லுகிறார்.

அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. “புன்மையாகக்கருதுவர்” என்று - புன்மையும், “அண்ணையாய்” இத்யாடியால் - ஆழ்வாருவகரித்த படிகளும் சொல்லி யிருக்க, இப்பாட்டிலுஞ் சொல்லுவா னென்னென்கிற ஸபெஹயை வரிஹரிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி; விஸொஷ பூஸூஸுவெச அவதாளிகை யருளிச செழுகிரார் (உம்மையித்யாடி.) சொல்லிககாணீர் என்றது - விசேஷித்துச்சொல்லிக் காணீரென்றபடி.

(நம்பினேனி-கூடி) இது என்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. (பிறர் நன்பொருள் - நம்பினேன்) பிறரொன்கிறது-ஸரூபரணை. நன்பொருளொன்கிறது - சூதவஸூ-வெ. திருவியா-தவஸூத்துக்குமவ்ருகாய், விஸஜாதீயமர்ன வைலகூணுத்தை யுடைய னாகையர்லே - பிறரொன்கிறது ; “உதூலீ-வ-ஈ-ஷஸூ-ந” என்னக்கடவதிறே. பொருளென்று - உவூம். நன்பொருளென்று - விலகூணமான ஆதவஸூ; “உவூராணி-நவ-த-அ-ஈ-” என்று உவூங்களில் பூயா நமாக வா-தவஸூவை நிஸூயித்ததிறே. அத்தையிறே முன்புநான் அவஹரித்தது. நம்புதல்-ஆசைப்படுதல். வா-உவூத்தை யாசைப்படுகையிறே - அவஹாரமாவது. “வன்கள்வன்” என்று ஆழ்வாரநுஸூவித்ததிறே யிவர்க்குமுதல். “கி-ஓ-ந-ந-கூ-த-ஈ-

ஹார தாதூ மருளிச்செய்து, அநயித்து தாதூ மருளிச்செய்கிறார் (பிறர் இதுகூடி) பிறர் என்று ஸரூபரணை சொல்லும் பூகாரத்தை யுவவாழிக்கிறார் (திருவியாதூகூடி) அவ்ருகு - உதூராயி. இதுக்கு ஹேது (விஸஜாதீயெதூர்டி). ஆதூவைச் சொல்லும் பூகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பொருளென்றிதூடி) வைஸேஷிகதீதூ. நன்மைபூ-உவவாழிக்கிறார் (உவூராணிதூடி) “நம்பினேன்” என்றதுக்கு தாதூயும் (அத்தையிதூடி) ஸஸாரம் (நம்புதலிதூடி) ஆசை, அவஹாரமானபடி. யென்னென்ன (வா-உவூயூதூடி) தம்மை ஆதூவஹாரியாக அறுவாடிககைக் கடியென்னென்ன (வன்கள்வன் இதுகூடி) வன்கள்வன்

வெஞ்சூரொணாத் தவ்வாசிணா”.—ஊமவெஹுஷகூத்
 தளவில் நில்லாதே, சேஷகூகாவெஷ்யில் நிற்கக்
 கடவ ஆதவஸூவைக்கிடர் நானவஹரித்தது; தீய
 செஷமான வன்றிறே இவ்வாதவஸூ சுநநரா
 மாயிற்றுவது. அவஹரித்தில்வந்தால், உவ்யுத்தி
 னுடைய ஸூவ்யுதைக்கும், அஹரித்தவ னுடைய
 ஸூவ்யுதைக்கும் தக்கபடி ப்ராயஸித்தம் கனத்தி
 ருக்குமிறே; ப்ராஹணவஸூவை அவஹரித்தாற்
 போலன்றே, ஊமவெஷ்யாவெயவஹரித்தால்;
 உவ்யுங்களிலும் மாவ்வாவத்தாலே ப்ராய

என்றது - திருவாய்மொழி; ஸி ஜாவஹோதந சூயேன;
 “நன்பொருள்” என்றதில், “தன்னை” என்றதக்கு தானான
 தன்மையாக தாத்ரூ (ஊமவதிதூடி) “செஷகூகாவெஷ்ய
 யில் நிற்கக்கடவ ஆதவஸூ” என்றத்தை யுவவாடிக்கிரா
 (தீயதூடி) தஹுஷகூ, தீயசெஷகூ வ்யூத மாகை
 யாலே, தீயசெஷகூ மில்லாதபோது தஹுஷகூம் சூலை
 கையால் அதூரூகும் ப்ரவஹமாம்; அத்தாலே சுநநரா
 கூ மில்லையாமென்று கருத்து. “பிறர்” என்று - ஹரி
 வெஹுஷ்யும் சொன்னத்தாலும், “நல்” என்று - உவ்யு
 வெஹுஷ்யும் சொல்லுகையாலும், வலித்ததோ ரூ
 த்தை யுருளிச்செய்கிரா (சுவஹாரத்தில் வந்தா லிதூடி
 அஞ்சவாக்யத்தாலே) “தூண்காவ்வஹாரெண யொஹுஷ்ய
 வரிக் தித; | ஹார தாவஹாரெவி தாவாவெஹவெதூய் ||
 கஹுஷ்யாவ்வஹாரெண யொஹுஷ்யவரிக் தித; | ஸூரூய
 வ்வஹாரெவி தாவாவெஹவெதூய் || சூதவஸூயதொ

புரித்த வைஷிஷ்டியமுண்டிறே; விறகு, வைக்கோல்
களவுகண்டாற்போலே யன்றிறே ஈதுத்தைக்களவு
கண்டால்; ஆதவஸூ, ஈகஸூஹ ஸூநீய்மாய்,
உடையவன் ஸஸூஸூனாயிறே யீடுப்பது.

(நம்பினேன்மடவாரையும்) ஈஸூஸூக்கு அலிசீத்
மான வஸூவை அபஹரித்த நான், டெஹாதுலி
பாநீகள் “என்னது” என்று அலிபாநித்த வஸூவை
அபஹரிக்கச் சொல்ல வேணுமோ; ஈஸூஸூவ
ஹாம்பண்ண அஞ்சாதநான், ஈஸூஸூருடையவிற
கும் வைக்கோலும் அபஹரிக்க அஞ்சவனே; இது
தால்-ஈஸூஸூலிசீதமானவஸூவெயும் அபஹரித்
தேன்; அஸூருடைய வலிசீதவிஷயத்தையுமபஹ
ரித்தேனென்றபடி. மடவா றென்கையாலே - அங்
கும் அஸூஸூஹங்களை யபஹரித்தே னென்கை.
(முன்னெலாம்) இப்படி டெஹாதுலி பாநியீயும்
விஷயபுவணனாயும் போந்த காலந்தான் ஸாவயி

நாஸூ ஈஸூஸூஸூவாஸூஸூஸூ | தஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ
டெஹாதுலி டெஹாதுலி டெஹாதுலி” என்கிற விவ்வசூஸூஸூ
டத்தி லஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ. ஈஸூஸூ - ஈஸூஸூஸூ. “பிறர்
நனபொருள்” என்றத்தைக் கூடாசீதித்து தாஸூஸூஸூ (ஈஸூ
ஸூஸூஸூஸூ) ஸூஸூ. என்னுதே, மடப்பத்தையிட்டி விஸூ
லித்ததுக்கு ஸூஸூஸூஸூ (மடவாரிஸூஸூ) ஸூஸூஸூ
ஸூஸூ (இப்படி ஸூஸூஸூ) ஈஸூஸூஸூ ஈஸூஸூஸூ

யாகப் பெற்றதோ. ஈஸ்வரனோபாதி ஆத்மாவும் மித்யு
 ன்; காமமும் அநாதி; சுவிதஸீ ஸாமுமநாதி; ஆகை
 யாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவே யார்தெது
 யென்கை.

உம்முடையபுன்மை, குறைவற்றிருந்தது. ஆழ்வார்
 உமககு திரௌதுகமாக வுபகரித்தவளவேதென்ன;
 அததைச சொல்லுகிறார் மேல் (செம்பொன்மாடத்
 திருக்குடும்பிக்கு) என்னுடைய வடுவூறுத்
 ததை யாராயுமதனை அவருண ரோ வாழ்வார்,
 “என்னையுபேக்ஷித்தகால மிவ்வளவு, வாவ மிவ்வ
 ளவு” என்று பார்க்கும்படியுன்றே. ஆழ்வாருடைய
 வடுவூறு சூதாவஹாரம்பண்ணினேன், நான் விஷய
 ப்ரவணனானென்று கைவிடும்படியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளை நீர்தாங்கிட்டினபடி யென்
 னென்ன; விஷயங்களுக்கருந்தேடி, அரூவஹாரத்
 துக்கு இடம்பார்த்துத் திரியாநிற்க, அச்செம்பொன்
 மாடத்தை களவுகாணப்படுக்கேன்; அங்கே * வை
 த்த மாநியியைகண்டு அகப்பூட்டே னென்கிறார்.

வந்ததுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனோபாதி
 உத்யாதி).

மேலுக்கீவதாரிகை (உம்முடைய வித்யாதி) நம்பி வடி
 தாபுத்யும் (என்னுடையவித்யாதி) “மடவாராயும்” என்றத்
 தைக்கடாக்ஷித்து (செம்பொன்மாடம்)என்றுவரி த்ததுக்கு
 ஈஸ்வரனோபாதிவெண தாபுத்யும் (ஆழ்வாரித்யாதி) வரித்த

இவர்க்குவைத்தமாரியி ஆழ்வாரிமே. ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதி திருநாமரியும் இவர்க்குஹ்ணியமாகையாலே திருநாமரியைக் கவிபாடுகிறார். (இன்றன்பு) இதுக்குமுன்பு எனக்கொரு நினைவின்றிக்கே யிருக்க, அவினிதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலேபு வணகக்கண்டேன். அநாடிகாலம்ஆதூவஹ்ணியம்பண்ணியும் விஷயபு வணரயும்போந்தவிது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, ஸாண்பு ஹ்வத்தாலே. பேற்றுக்குடலாக சூஷிபண்ணினாஃபோலே ஹலித்துக் கொண்டு நிற்கக் கண்டேன். “நான், என்னது” - என்றிருக்கை தவிர்ந்து ஹதூவிஷயங்களில் ஹதூதூராய், ஹவஹ்ணியத்தளவில் நில்லாதே ஹதினெல்லையான தஹ்ணியத்தளவிலே நின்றாராழ்வார்; இந்தஹ்ணியத்தளவின்றிக்கே, முதலடியிலே நான் ஆழ்வார்திருவடிகளிலே

துக்குதாதூரணம் (ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதிதூரணம்.) “இன்று” என்றத்தை இங்கேயஹ்ணியத்து புதீகம் (இன்றன்பு என்றது.) (ஒருநினைவின்றிக்கே என்றது) ஹதூவஹ்ணியத்தூரணம், விஷய புராவணிய மாகாதென்றும், ஹவஹ்ணியத்தூரணம் உஹ்ணியத்தூரணம், தஹ்ணியத்தூரணம் வஹ்ணியத்தூரணம் இப்படி ஹிதஹ்ணியத்தூரணம் யென்றபடி. இது“இன்று” என்றதுக்குதாதூரணம். “இன்று” என்றபடித்தையுட்கொண்டு விஹ்ணியத்தூரணம் (ஹதூரணியத்தூரணம்) தூரணியத்தாலே, “நம்பி” என்றத்தைக்கடாஹ்ணியத்து “நான்,

வ்யவணகாகப் பெற்றேன். (அடியேன்) ஆழ்வாரு
டைய வைவதை அந்நூலித்து, “மனென
நூலுமொவாமதம்” என்கிறபடியே அதுக்குத் தோ
ற்று (அடியேனென்கிறார்.) ஆவாரூர்களை “நம்பி”
என்னக் கற்பித்தாற்போலே, ஆவாரூர்கள் அழைத்
தால் “அடியேன்” என்கிறதும் ஸ்ரீராமாயணவிக
வாஸதெயாலே யாயிற்று. (சதிர்த்தேன்) சதிரை
யுடையே னென். ஈஸ்வரமெனவான வஸுவை
“என்னது” என்றிருக்கக்கும், ஐதரவிஷய வ்யா
வணுத்துக்குடி மேற்பட்ட சதிர்கேடு இல்லையிறே;
அவற்றைவிட்டு ஊவவிஷயத்தளவிலே கில்லாதே,
ஆழ்வாரளவும் வரும்படிசதிரையுடையேனென்.

என்னதே “அடியேன்” என்றதுக்கு தாகூம் (ஆழ்வா
ருடைய வித்யாதி). சதிர இன்னதென்று வ்யாவநிவலூ
மாகவருளிசசெய்கிரா (ஈஸ்வராத்யாதி.) (௫)

ஆறும்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெமுமையுமெம்பிரா
னின்தன்புகழேத்தவருளிண
குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி
யென்றுமென்னையிகழ்விலன் காண்மினே.

வ்யதிவடிவு.

இன்றுதொட்டும்
எழுமையும்
எம்பிரான்

இன்றுமுதல்
மேலுள்ளகலமெல்லாம்
எனக்குலாசியானவர்

௧௩௮

கண்ணி துண்சிறுத்தாம்பு

நின்று

ஒருபடிப்படலின்று

தன்

தம்முடைய

புகழ்

கயூணமுணங்களை

ஏத்த

வாசுதிக்கும்படி.

அருளிஞன்

சூவெபண்ணினார்;

குன்றம்

வாசுதங்களுக்கொத்த

மாடம்

மாடங்கையுடைய

திருக்குருகூர்நம்பி

திருமறியிலே எழுந்தருளி

யிருக்கிற ஆழ்வார்,

என்றும்

எக்காலத்திலும்

என்னை

என்னை

இகழ்விலன்

சுநாடிச்சித்திலர்

காணமின்

காணுங்கள்.

வராவராசு.

ஆறம்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போது இங்கே விஷயி
கூர்த்தாலும், நீர்தாம் அநாடிகளும் வாலவெநுபுண்
ணிப்போந்த விஷயமாகையாலே மறுவலிமேலோ
வென்ன; அங்கன் மறுவலிமும்படியாயோ! ஆழ்வார்

ஆறம்பதம்.

ஆறம்பாட்டு. “என்றுமென்னை யிகழ்விலன் காணமின்”
என்றத்தைக் கடிக்கித்து வாலவெநுபுண்
தல், வாலவெநுபுண் மாலவெநுபுண் வாலவெநுபுண்
மையாலே மாலவெநுபுண்வெநுபுண் வருளிச்செய்கிரார் (ஆழ்
வார் இதுயி). “சுநித்தேனினே” என்று நீர் வாலவெநு
புண்வெநுபுண்; இது நிலைநிற்கப் புகுகிறதே; விஷயான
வங்களை சுநாடியாக வாலவெநுபுண் வாலவெநுபுண் நீர்தானே

புலாடிமென்பக்களீருப்பதென்கிரார். “ஸூலீநாஃ
ஸீரீதாஃமெஹெ யொமஹுஷ்டாஹிஜாயதெ” என்
றும், “ஸூலீயிஹுஷ்டாஹிஜாயதெ” என்றும், ஹூஸூ
புலாடிக்கும் ஹமவத்யுடுவெ யளவிலே நினைத்
திருக்கலாமோ ஆழ்வார் கூடுவெயெ.

(இன்றுதொட்டும்) விஷயீகாரித்தவின்று முத
லாக. ஹமவத்யுடுயணம்போலேஆயுயிப்பதொரு
கூமும். வலிப்பதொரு கூமமுமாயோ ஆழ்வாரு
டைய விஷயீகாரி மிருப்பது; விஷயீகாரி ஹமவதே
தொடங்கி அஹவகூமமாயன்றே இருப்பது.
(எழுமையும்) ஏழுநூத்துக்கு வகுணம்; மே
லுள்ள காலமெல்லா மென்றபடி. (எம்பிரான்)

திரும்பினாலே வென்று ஸூலாஹிஷ்டாஹிஜாயதெ
போலே ஆழ்வார் புலாடி ஹமவத்யுடுவெயெ
வருளிசெய்கிரார் (ஸூலீநாமித்யாடி) இவ்வருத்துக்கு வகு
ணம் த்திலே நோக்காய், ஹமவத்யுடுயத்திலும் நான் போகா
தே, யாவதாஹிஜாயதெ தம்மையேத்தும்படி திகுமாயு
வருளின வாழ்வாருடையகூடுவெயெ, ஹமவத்யுடுவெயெயொ
ஹமவத்யுடுவெயெயொடு கைவிடுமவன் கூடுவெயெயொடு ஹமவத்யுடு
வென்று கருத்து. ஹமவத்யுடுவெயெயொடு திலுமகிசயித
மான வாழ்வாருடைய புலாடித்துக்கு ஏழுநூம் தன்
புகழீழ்த்தப் பண்ணினால் என்னால் எத்தவாகாமையாலே
அநஹ காலத்துக்கு முவகுண மாக்குகிரார் (ஏழுநூ
மித்யாடி.) அருளினபின்பன்றே “எம்பிரான்” என்று உவகா

ஆழ்வார் திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிதே யிவர். (குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி இன்னமொரு விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய வ-ஞ்சியிருப்பது. “குன்றம் போல்மணிமாட நீடுதிருக்குருகூர்” என்று ஆழ்வா ரருளிச்செய்யுமதிதே யிவ்நெஞ்சிலே வாவிதமாயிருப்பது, அததைச் சொல்லுகிறார். (என்றுமென்னை யிகழ்விலன்) என்று மிகழ்விலன், என்னை யிகழ்விலன்; -யாவ்வூ தூவி, புறம்பே யொருவிஷயத்திலே போகவிட்டுக் கொடார்; என் தண்மை பாராதே விஷயிகூரித்த அவர், என்னைவிஷயாகூர்ங்களிலே போகவொட்டுவரோ. தம்திருவடிகளொழியப் புறம்பு. புகலற்றிருக்கிற வென்னை. “புறம்பே போக” என்றாலும் போகலாம்படி யென்கையிலே என்னைக் காட்டித்தருவரோ. * (காண்மினே) இது ப்ர-தூகூிக்கலாவ தொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார் பெருமை நான் சொல்லிக்கேட்கை மிகையன்றே.

தம்மையுளராக நினைத்திரானொன்று கருத்து. நின்று தன புகழேத்துகைக்கு ஹைதாவாக * நம்பி வடகாதூரம் (தம்மையும் உதூாடி.) ப்ர-காராகூரெணவரி யாதே இப்படி வரி ப்பானென்னென்ன, அதுக்குஹைதாவெயருளிச்செய்கிறார் (குன்றம்போல் உதூாடி.) “என்றும்” என்றத்தையும், “என்னை” என்றத்தையும் ஹைமாக கிருயெயிலே யதயங் காட்டி க்ர-ஹை விவரிக்கிறார் (என்றும் உதூாடிவாகூவதவஷயத்தாலே.) “என்னை” என்றதற்காராகூரம் (தம்திருவடிகள் உதூாடி.) குன்றமாடத் திருக்குருகூர் நம்பியான - வெம்பிரான் - இன்றுதொட்டும் எழுமையும் நின்று தன்புகழேத்தவருளினன்; ஆகையாலே, என்று மென்னை யிகழ்விலன் காண்மின் என்றதயம். (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்டுகொண்டென்னைக்காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினு
னெண்டிசையுமறியவியம்புகே
னெண்டமிழ்ச்சட்கோபனருளையே.

புதிவடி.

எனனை	ஸததுககளாலே சுநவெக்யு னன வென்னை
கண்டுகொண்டு	என ஷொஷதைப் பாராதே புயகெடாக்ஷத்தைப் பண் ணிககொண்டு
காரிமாறப்பிரான	அககுடியிலே பிறநது எனனு டைய பிறவி யெடுத்தற்கு உவகாரகர் ; [காரி என்று அப்டேருடைய விதாவைச சொல்லுகிறது]
பண்டைவல்வினை	சுதாஜிவிஜிமாய் புவமமான வாவத்தை
டாற்றி	பொகட்டு
அருளினான	அருளினான் ;
ஒண்டமிழ்ச்சட்கோப } னருளையே	ஶாவ்யுத்தையுடைய தமிழ்பு வங்நத்தை யருளிச்செய்து ஸவாசிகளுடைய ஶாபுத் தைப போககின ஆழவாரு டைய சூவெயையே
எண்டிசையும	எட்டுத்திக்குலுமிருககிறவர்கள்
அறிய	அறியும்படி
இயம்புகேள்	சொல்லுகிறேன்.

வ்யாவ்யாநடி.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார், தம்முடைய பக்கல் பண்ணின திருவருடைய விஷயங்காந்ததைக் கண்டு, “இவ்விஷயங்காந்துக்குயோஜிதையுணடாயிருக்க நாட்டாரிழக்கைக்கடியென்” என்று அநுலாபித்து, “இவருடைய பெருமையை யறியாமையாலேயிழக்க கிரர்கள்” என்று, எல்லாரு மறியுமபடி சொல்லக் கடவே னென்கிரர்.

(கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டின வளவில் ஆழ்வார்க்குண்டான திருவுள்ளம தியி யெடுத்தாற்போலே யிருந்ததென்கிரர். “தம்மைப்பெறுகைக்கு *எதிர்குழலபுககுத்திரிந்தாரிவர்” என்று தோற்றும்

அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், “நின்றுதன் புகழேந்த வருளினை” என்று - ஆழ்வாருடைய திருவருடைய விஷயங்காந்ததை சுருவாநித்தவர், எல்லார்க்கு முண்டாக வேண்டுமென்று “எண்டிசையு மறியவியமபுகேன்” என்கையாலே திருவருடைய மனவஹி யருளிச்செய்கிரர் (ஆழ்வார், தம்முடையபக்க விசுவாடி.)

“கண்டுகொண்டு” என்றதுகரு-காணத்ததைக்கண்டென்றும், தேடினதைக்கண்டென்றும் இரண்டு தாதூயும். இவ்விரண்டையு மடைவே யருளிச்செய்கிரர் (நான்கிட்டின ஐத்யூதிவாக்ய அயத்தாலே) இப்படி தம்மிடத்தி லிருக்கைக்

MAHAMAHOPADHYAYA

படியிருந்ததென்கிறார். அவருடைய சூடுவெக்கு
 சுதூதூமான வாதுமிறேநான். (என்னை) நாட்டா
 ரிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வாசியறியாதவெ
 ன்னை. தம்முடைய ந்ரொதக விஷய்காஸத்தை
 வுதிவதிபண்ணவுங்கூடமாட்டாதவென்னையென்
 றுமாம். (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார் தம்பக்கல்
 பண்ணின உவகாஸத்தை நினைத்துப்(பிரான்)என்கி
 றார். காரிமாறப்பிரான் என்கிறவுசெஷணை. த்தாலே
 ஆழ்வார்க்குஉவகாஸகளுன வீஸாஸன்பக்கல் போகா
 மைக்காக விசேஷிக்கிறார். “ஸஹ்யஹ்யஸஹ்யஹ்யா
 நாஸு” என்கிறபடியே அவனுடைய வுவகாஸகூதும்
 ஸாஸாயாஸணமாயாயிற்றிருப்பது; அந்தஸாஸாந்
 த்திற்புகாமைக்காகத் தம்முடைய ஸஹ்யுதத்தை

கடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவருடையஊதூடி)
 (சுதூதூம்)யவஹ்யுதூதூநாஸி, தூதூதூம் என்று வஹ்யு
 வீஸி; ஷொஷஹ்யிஷிதை யாலே தாம் சூடுவெக்கு உதூ
 மான வாதுமன்றென்றபடி. “அறியவியம்புகேன்”, என்ற
 உதூலே-என்னை என்றது விஜமன்றே, “என்னை”என்று
 சொல்லவேணுமோர் வென்ன; இதுக்கு இரண்டுதூதூயுமரு
 ளிச்செய்கிறார் (நாட்டார் ஊதூடிவாதுயுயத்தாலே). “காரி
 மாறன்”,என்றும்போராதோ, “பிரான்”என்னவேண்டுமோ
 வென்ன (ஆழ்வார் தம்பக்க விதூடி) “பிரான்” என்றும்
 போராதோ, காரிமாற வஹ்யானென்னென்ன (காரி
 ஊதூடி) காரி என்று - ஆழ்வார் திருத்தமப்பனார்; மாறன்
 என்று-ஆழ்வார் திருநாமம். ஸ்ரீஸுரகவிகள் திஷாஸாஸுண்

விஸேஷிக்கிரூர். (பண்டைவல்வினை) சுநாடிகாஸ்ய ஸத்விதமாய் விஷயானௌ ப்ராவணௌ ஹைதவான வாவஸ்ய; ஸௌஹ்ணவியைப்போலே வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றுக்கைக்கு வழியல்லாத வழியே யிழிகைக்கிடான வாவம்; “ஹ்யஸீவாயியானஹவசிஷயமே வௌஸ்யஸ்ய” என்கிற வஸீக்கு அடியான வாவம்; இவையாயிற்று-பண்டைவல்வினையாவது. வல்வினை-ஹ்யாயஸீ தஸாயமு மன்றிக்கே, அதுஹவிநாஸமுமன்றிக்கேயிருக்கை. (பாற்றியருளிணன்) “சிஷணவாவஸ்யஸ்ய” என்றும், “சம்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே” என்றும் சொல்லுகிற ஹௌங்க ளன்றிக்கே, உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணினார். “தன்புகழேத்த வருளிணன்” என்கிறபடியே - தம்மையே வாய்புலத்தும் படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்) விஸேஷஜ்ஞ

மாக ஹவிலீவாதகரீத்யுமாகச் சொல்லாதே பின்னையு முள்ளவற்றை யெல்லாங் கூட்டி யருளிச்செய்கிரூர். (சுநாடிக்யாடிக்யா உதவஸ்யத்தாலே) பாற்றி என்றது - தஸீப் பித்து என்றாய், அத்தை ஹவஸ்ய வஹகமாக வருளிச்செய்கிரூர் (சிஷணஃ ஹ்யாடி.) வாவஸ்யஸ்ய—வாவஸ்யயை. [“ஹ்யாஸ்யஸ்யவதயை”] என்றிறேகிவணு. “அருளிணன்” என்றதுக்கு ஶ்யம் (தன்புகழிக்யாடி.) (எண்டிசை என்றது) எட்டுடிக்குக் கென்றாய், அதுஹவஸ்யஸ்யஸ்யானிபோலே தத்யுஸ்யைச் சொல்லுகிற தென்கிரூர் (விஸேஷிக்யாடி.) ஆழ்வாரை யதவஹிக்கிற

ரோடு அவ்ஸெஷஜ ரோடு வாசியற ஈ-வியுடையா
 றெல்லாருமறியும்படி சொல்லுகிறேன். “தொண்டி
 றெல்லீரும் வாரீர்” என்னும் ஆழ்வா ரோட்டை
 வாஸெஷஜயாலேசொல்லுகிறார். அவர், “ஹவசிஷ
 யத்தில் ஈ-வியுடையா றெல்லாரும் வாருங்கள்”
 என்றார்; இவரும் “ஆழ்வார்பக்கல் ஈ-வியுடையா
 றெல்லாரும் வாருங்கள்” என்கிறார் ஆழ்வார்பக்கல்
 ஹவசிஷத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனரு
 னையே) * மயர்வற மதிநலமருளினனுடைய வருள்
 போலல்ல, ஆழ்வாருடைய வருள்; அவ்வருளுக்கு
 மயலான வளவிலே பண்ணியருளின வருளிறே.
 ஒண்டமிழ் - ஒள்ளியதமிழ்; அழகிய தமிழென்ற
 படி: *பாலேய் தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்படி

விவர் வறொவஹுஷு வு தூராய் எல்லாயு மழைக்கிற
 தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தொண்டிர் உத்யூர்விவாக்ய
 தூயத்தாலே) “சடகோபனருள்” என்றதுக்கு வூவதூ
 வஹு கமாக தாதூயும் (மயர்வற வித்யூர்) வூவதூ
 தன்னை யுவவாழிக்கிறார் (அவ்வருளுக்கித்யூர்) அயலான-
 அசலான. “ஒண்டமிழ்” என்று விஸேஷிக்கையாலே - திரு
 வாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகையாலும்,
 “சடகோபனருள்” என்கையாலும், பண்டை வல்வினை
 பாற்றியருளின வருளைச் சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்
 றிக்கும் விஸேஷணத்தை ஹுஷு ப்பிக்கிறார். (பாலேயித்யூர்).
 காரிமாறப்பிரான் என்னைக கண்டுகொண்டு - பண்டை வல்

திருவாய்மொழி பாடின வருளுக்கு மேலேயிறே
யென்னை விஷயீகாசித்தவருள். (எ)

வினைபாற்றியருளிணை; (இந்த)ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை
எண்டிசையு மறிய வியம்புகேன.. என்றதயம். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினைவீவருமறையின்பொரு
ளருட்டுகொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடின
னருள் கண்டரிவ்வுலகினின்மிக்கதே.

புதிவடி.

அடியவர்	ஸ்ரீஷ்ரீதர்
இன்புற	சூகந்திராராக்
அருள்	சூபெயை
கொண்டாடும்	கொண்டாடும்படி
அவ்வருமறையின்பொருள்	மறையின் அந்தவரும்பொருளை
அருளிணை	புலாதித்தருளிணை;
அருள்கொண்டு	ஈராகூபெயை அவுலித்து
ஆயிரம்	ஆயிரம்பாட்டாய்
இன்	ரவூமான
தமிழ்	திருவாய்மொழியை
பாடினானருள்கண்டார்	அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய வருள்கண்டார்,
இவ்வுலகினில்	இந்தவொகத்திலே
மிக்கது .	மிக்கிருக்கிறது.

வ்யாவ்யாநீ.

எட்டாம்பாட்டில், “எண்டிசையு மறியவியம்பு கேன்” என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆழ் வாருடையு, வருள் விடிவிடிஹு தத்தூயத்தையும் கவல்கூர்த்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார்தம் மைப்போலே யிருக்குமவர்கள். “அதுவுமவனதின் னருள்” என்றும், “அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்” என்றுமிருக்குமிவர்தம்மைப்போலே, “ஆனைக்கன்றனையீந்த” என்றும், “நின்னோடு மொக்க வழிபடவருளினாய்” என்றும், “அருள்புரிந்த சிந்தை” என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்றும், “அருளாதொழியுமே” என்றும், இப்படியால் அவனருளைக்கொண்டாடுமடியவர். இப்படியே ஹமவது ஸாடித்தைக் கொண்டாடிப் போக மவர்

அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. ஹேதுவென்னென்னில் என்றது - எல்லாருமறிந்துவிடும்படி சொல்லுகைக்குஹேதுவான வருளினுடைய சுகிரயமென்னென்னிலென்றபடி. கவல்கூர்த்திருக்கையாலே என்றவகணாம் ‘இயம்புகேன்’ என்றுசொலும். அருள் கவல்கூர்த்திருக்கை யாவது - தன்னதிரயத்தாலே தத்தூயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை. இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களும்ருளைக்கொண்டாடினார்களோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமவனகியாடி). அருளைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இப்படியே ஹக்யாடி), இவர்கள் பக்கல்

கள். ஊவத ஸாடிஹைதவாக ஸூதமான கரூ
 ஜாநஹகிகளை உவாயமாகவாடிக்குமவர்க ளன்றிக்
 கே, “கெவஹைவத ஸாடிமே உஜீவநஹைத”
 ளன்றிருக்கு மவர்கள். தந்தாம் பக்கலுள்ள சூநஹ
 கூடுஹைங்களை ஸுஸாடிஹைமாக நினைத்திருக்கும
 தொழிய, ஸுஸாடிஹைமாகநினைத்திராதவர்கள். இவர்
 இப்படி நினைத்திருக்கிறது மறறை யாழ்வார்களை
 யிறே; “ஆழியானிருளே” என்றும், “நின்னருளே
 புரிந்திருந்தேன்” என்றுமிறையவர்கள் பாசரங்கள்.
 (இன்புற) சூநடிஹைராக. “எண்ணுதனகளைண்
 னுநன்முனிவ ரின்பந்தலைச்சிறப்ப” என்கிறபடியே
 ஸாடிநத்தி லநயமின்றிக்கே ஊவதஹைவமே யா
 டெசுயா யிருக்கும்படியாக. (அருளிணைவ்வரு
 மறையின்பொருள்) அவ்வருமறை - ஸுஸாடிஹை
 பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது - வேடி
 ஹைஸுமான உவநிஷத்திறே. அவ்வருமறையின்

ஆதிகூஹைடிஹை இருக்க ஊவத ஸாடிமேபுஜீவநஹைமாகக்
 கூடுமோ வென்ன (தந்தா மித்யாடி). * அருள்கொண்டாடு
 மடியவர் ஆழ்வார்களே யாகவேணுமோ வென்ன (இவர்
 உத்யாடி) இதுகுக்கு தியாஹைமேதெனன (ஆழியானித்யாடி).
 வடிஹை மருளிச்செய்து, தாதஹை மருளிச் செய்கிறார்
 (எண்ணுதனக ளித்யாடி). எண்ணுதனகள் - ஸலஹைய
 கஹைண மூணங்கள். ஸாடிநாஹை திஹையம் பண்ணுகிற
 வீஹைவநாதை யதுஹைநிக்குவே, அவர்களுக் குண்டான
 ஹைவநாயம் ஹைஹைமாமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத

பொருளை யருளிஞன் - நி^{க்}வ^தஸ்த^ஸர்க் கல்லது
 தோன்றாத வு^பநி^ஷடி^ரத்தையு மருளிச்செய்தார்.
 வ^ஸஸி^{லா}தி^கர்க்கு நி^{க்}மா^ன வெ^ஸர^{ம்} - உ^வ
 நி^ஷடி^ஹஸ^{ம்}மி^{றே} ; “ஸா^{ஹி}ஸீ^ரஸு^{தா}ஸ^{தா}ஸ^{ம்}”
 என்னக்கடவதி^{றே}. அதாவது - “வ^ஸர^ஸஸ^{ம்}” என்
 றும், “^ஸஸொ^{வெ}ஸ^{ம்}” என்றுஞ்சொல்லுகிறவிஷ
 யத்தை த^{து} ஸா^{டி}த்தா^{லே}வ^ககை. “^வஸ^{டி}ஹ^{டி}ஸ^{ம்}”
 வா^நடி^{யா}தி” என்றும், “^தவெ^{த்} ^ஸர^வடி^{ஸா}ஹ^{ம்}”
 என்றுஞ்சொல்லக்கடவதி^{றே}.

(அருள்கொண்டு) இவர்தாம் ஸ^ஸஸ^{ம்}ய^{லே}
 யருளிச்செய்தாரன்று, “^மய^{ர்}வ^றம^{தி}ந^லம^{ரு}ளி^{ன்}”

ந^{டி}. ம^றயின் பொருள் எ^{ன்}ற^{து}க்கு தா^தர^{ம்}
 (நி^{க்}த^{யா}டி). அருளிஞன் என்கைக்கு அ^{தி}னு^டய^ய
 சீ^{ர்}ம^{யே}தெ^{ன்}ன^வரு^{ளி}ச்செ^{ய்}க^ரர் (வா^{டு}த^{யா}டி.) உ^வ
 நி^ஷடி^ஹஸ^{ம்} சீ^{ரி}ய^{தெ}ன்னு ம^{து}க்கு ப^ரண^{ம்} (ஸா^{ஹி}
 த^{யா}டி). ‘ஸா’ என்று-வீ^{யை}ச^{சொ}ன்ன^{லும்}அ^{து}க்கு^{வ்} த^{டி}
 த^{டி}ர^{ம்} வ^ரவெ^{ன்று} க^{ரு}த்த^{து}. வ^தநி^ஷர்க்^{கு}த்^{தோ}ன்று^{கி}
 ர^{மே}தெ^{ன்}ன (அதாவது ஐ^{த^{யா}டி}). உ^தர^{ம்}ப^ரண^{ம்}
 (வெ^{டி}ஐ^{த^{யா}டி}). ஹ^வத^{ம்}ர^{ம்}ந^{டி}ஹ^{ம்}க^{ம்}ந^{டி}ய^{தீ}வி^வ
 ஹ^{ம்}ஸா^ஸகி^வடி^{த^{யா}டி}. அரும^றயின் பொருளை யருளி^{ன்}
 ப^ரக^ரமே^{தெ}ன்னு மாகா^{டு}யிலே “அருள்கொண்டி”
 எ^{ன்}ற^{ரு}ளிச் செய்^{தா}டொ^{ன்று} திரு^வள்^{ள்}ம^டற்^{றி} வ^ரவ^{டி}
 வ^ரக^{மாக} ஹ^வத^{ம்}வ^{ம்}ம^லமெ^{ன்று} தா^தர^{ம்} மருளிச்
 செய்^கர^{ர்} (இ^வர்தாம் ஐ^{த^{யா}டி}). அவ^{னோ} ப^{டி}த்த^{ர்}ன^ன

என்கிற படியே - ஹமவது ஸாடிஹை ஜாஹ்தை
முதலாகக்கொண்டு, ததெயுரிதராய்க் கொண்டா
யிற்றருளிசெய்தது. “என்னுகியே தப்புதலின்றித்
தனக்கவிதான்சொல்லி” என்கிறபடியே - பிறரோ
பாதி, கவிபாடுகிறதாமும் விவ்விதரம்படி கிரவடி
“மாகவிநே கவிபாடுவித்துக் கொண்டது, (ஆயிர
மின்றமிழ்ப் பாடினான்) “உதஹிஸா தஹஸூரணி
ஸூகாநாஹிஹிவாநி” என்றும்போலே யாயிர
மாக வாயிற்றுப்பாடிற்று. ஓராத்தாவுக்கு ஹிதாஸா
த்துக்கொவ்வொருபாட்டே யமையுமபடியிறேயிரு
ப்பது. (இன்றமிழ்ப் பாடினான்) ஹிவமாஹிமான
வ்யூத்தை “வாஹிஹெயெயஹிஹி” என்கிற படி
யே ஸஸ்வநமாகவும் ஸூராயிகாஸமாம்படி யாகவும்
பாடினார். (பாடினானருள்கண்டிர்) “மயர்வற மதி
நலமருளினன்” என்னும்படி யிருளல்ல, அது தன்
னையும் விளாக்குலைக்கொண்டிருக்குமருளிறேயாழ்
வாரருள். ஸூரன் கைவிட்ட வாதூக் கனையும்,

னன (என்னுகியே யிதூடி) சுஹமானவெஹூத்தை ஸர்
முஹித்து ஸஹஸூஸஹெயுயாகி ஹவநீ கரித்தாருண்
டேரவென்ன. (உதஹிஸா ஹிதூடி) ஸூராயணத்தோடு
ஸஹிமாக விருபத்து நாலாயிரமாகப் பாடாதே ஆயிரமாகப்
பாடுவா னென்னென்ன (ஓராத்தாவுக்கு ஹிதூடி). “சட
கோபனருள்” என்றும்போலே “பாடினானருள்” என்ற
துக்கு ஹிதூ தாதூயு (மயர்வற விதூடி) கண்டிர் என்ற
துக்கு தாதூயு மருளிச் செய்கிறார். (ஹிதூ விதூடி).

அவர்களுடைய உபநிசயைக்கண்டு திருத்தவொரு
 ப்பட்ட படியாலே யீவரருள் புகுகு மன்றோ
 வென்கை. (இவ்வுலகினில் மிக்கதே) விடிவிடிவொ
 தத்தூயத் தையும் கவனகோரித திருக்கை. அத
 னில் பெரியவெனவா” என்று ஊவவயிடுயத்தில்
 தமக்குண்டான வலிநிவெஸத தளவும போருமா”
 யிற்று எனளளவிலே கூடுவெயும். (அ)

‘வொகூத உகிவொகூ’ எனகிற வுபுத்தியை யுடகொண்டு
 அருளிசெய்கிறா (விடிவிடிவொதூடி) தமமுடைய பக
 கல்பணணின கூடுவெயை ஆஷ்டாஹுவெந விவரிககிரார்.
 (அதனில் உதூடி.) அருளகோண்டாமடி யவரின்புறவவ்
 வரும்றையினுடைய பொருளையருளிணை, அருள்கொண்டா
 யிர மின்றமிழ்ப்பாடினனுடைய வருளிவ்வுலகினில் மிக்கதே
 கணகர் எனறதூயம். (அ)

ஒன்பதாமபாட்டு.

மிகவேதியர்வேதத்தினுட்பொரு
 ணிறகப்பாடியெனெஞ்சுணிறுததினான்
 தககசீர்சசடகோபனெனனம்பிககாட
 புக்ககாதலடிமைபயனன்றே.

புகிவடி.

மிகவேதியர்	கதிரயி தூஷ்டாஹுவெந
வேதத்தின்	வேதத்தினுடைய,
உட்பொருள்	கூஷ்டமர்னகூ தீநீத
நினை	நினை

பாடி	வ்யகிவதிவியயமாகப்பாடி
என்கெஞ்சள்	எனமநவிலே
நிறுத்தினான்	வ்யப்யகிவித மாம்படி பண் ணீரார்;
தக்க	தருதியான
சோ	ஜாநாடிவகு நியையுடைய
சடகோபன் என்நம்பிககு	என்னுடைய வகு ரான ஆழ் வார்க்கு
ஆட்டிக்ககாதல	உவயுத்திலே வ்யவெஸத்தி லுண்டானகாதல்
அடிமை	உவயுதெக்கு
பயனன்றே	வ்யயொஜகமாம.

வ்யாவ்யானாந்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆழ்வாருடையவருள் “உல
கினில் மிக்கது” என்கைக்கடி யென்னென்னில ;
என்னுடைய தண்மை பாராதே லகவெடிங்களி
னுடைய ஊல்யுததைப்பாடி, அத்தை யெனக்கு

அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டி. “மிக்கது” என்கைக்கு என்றதுமிக்க
தென்றறிகைக் கென்றபடி. ஸ்ரீராமரகவிகள் மஜாதீரத்தி
ணீந்தும் ஆழ்வாருடைய கிவ்யுதெஜெலெ லாககாதீரத்தி
வந்த ஊல்யுததைப்பாடி இவருக்கொரு தண்மையு
வந்த ஊல்யுததைப்பாடி: ஊல்யுததைப்பாடி: ஊல்யுததைப்பாடி

உவகரித்தா றொன்கிரார். “நீசனேன் நிறைவொ
ன்றுமிலே னென்கண் பாசம்வைத்த-பரஞ்சுடர்ச்
சோதி” என்று அவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்
செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச்
செய்கிரார்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ரூபாணஸ்ரெஷ்டமான வேடித்
தையே திரூ-வசுமாக வுடையவர்கள். “உளன்
சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ய
க்கேட்டிருக்கையாலே, “ப்ரூபாணஸ்ரெஷ்ட” என்கி
ரார். சுகெகசாபாய்யநம் பண்ணினவர்க ளென்
றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) ஸகலவெடிங்களி
னுடைய ஸஹஸ்யூரூத்தை. வெடிான ஸஹஸ்யூ -
தீயஸெஷகூ வபூஜமான ஹவஸூஷகூ மென்

மெறையருளிச்செய்கிரார் (நீசனே னித்யாடி.) மிக்க என்ற
துக்கு-ஸ்ரெஷ்டதெயும் ஸஹசூமும் என்றிரண்டூம். முந்
தினத்தையருளிச்செய்கிரார் (ப்ரூபாணத்யாடி.) ப்ரூபாண
ஸ்ரெஷ்டிவளரூஷெயகூடிகளாலே. இப்படி லீஸெஷண
மிட்டுச் சொல்லவேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார்விஸேஷண
மிட்டாற் போலே யருளிச்செய்தா றொன்கிரார். (உளன
ஊத்யாடி.) இரண்டாமரூம் (சுகெகத்யாடி.) வெடிாஷ்ட ஹ
வஸூஷகூமன்றே, உட்பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்திகை
யாவ தென்னென்ன, அருளிச்செய்கிரார் (வெடிாணஹ
வ்யுமென்று தொடங்கி, ஸஹமாக்கினு றொன்னு மளவும்.)
ஆழ்வாரோவிக்கொள்ள, தாமிங்கே யடிமைசெய்கையாலே
தமக்கிங்கே லிளித்தவடிமை, ஆழ்வாருக்கு ஶ்ரூண்தாரூ

றிறே வெவிகுசாஸூழ் நிரூ யித்தது. (நிற்கப்பாடி)
 உரூ ஹமான விந்தாஹஸூரூத்தைக்கேட்பார்க்கு
 பூதிவதி விஷயமாமபடிபாடி. “பரமனைப்பயிலும்
 திருவுடையார்வலோலும்” என்றும் “எம்மையாரும்
 பரமர்” என்று மருளிச்செய்தாரிறே. (என்றெஞ்
 சார் நிறுத்தினான்) ஹவஹெ ஷகூத்துக்குங் கூட
 மேடமி மடையான வென்னெஞ்சிலே யித்தை ஹிரூ
 மாக்கினார். கல்லைத்துனைத்து அதிலே நீராநிறுத்து
 வாபாப்போலே, நிரூவரூமான வென்னெஞ்சுக்கு
 மிதுவே விஷயமாமபடிபண்ணினார். இதிறே - என்
 தண்மையைப் பாராதே யென்றிறத்திற்பண்ணின
 வுபகாரூழ்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இது துடங்கி உபகாரூ
 ஸூதியாலே தமக்குப்பிறந்த வலிநிவெஸத்தைப்
 பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) “ஸரூரூரூன்
 கவிகள்” என்றால் தகுதியான கூரூணம-ணங்களை
 ஏவிகொள்ள மாட்டாமையாலே வாஸிவடித்திலே ஸிசி
 த்ததென்றபடி. வெஹாஹாஹவூழ் - பூணவத்தில் உதாரூ
 ஶூழ். உதாரூத்தை ஹஹாஹாஹவெத லிவரிக்கிறார் (கல்லே
 ததுனைத்திதூடி) மிசி வரமான ஹவஹெ ஷகூம் கூடப்புகு
 ராதபடி கீழோடே நிவ்வூத்துக்குச சேர்த்தியாகையாலே
 பூரூதாரூரூவஸஹாம்பண்ணுகிறார். (இதிறேஹதூடி.)

இது துடங்கி என்றது - இந்த அரூமும் மேற்பாட்
 றும். தக்கவென்றதுக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டிகையாலே
 ஸரூரூரூன் கவி என்று சொல்லுகைக்குத் தக்கவொன்றூ
 மருளிச்செய்தினார் (ஹரூரூரூனிதூடி.) கண்ணந்தனக்குக்

யுடைய வாழ்வார். “அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி” என்றால் ஸரெஸூரூகூத்துக்குப் போரும்படி யிருக்குமாபோலே, “ஸரெஸூரூன் கவிகள்” என்றால் போரும்படியாயிற்று ஆழ்வாரிருக்கும்படி; “ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன்றனக்கேற்றும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. (என்றம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொரு வளஷுயிமிறேயிது, என்னை விஷய்கூரிக்கைக்குத் தகுதியான ஸீலாதிமண வளஷுயித்தை யுடையரானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) கூநநூரூரெஷுமாக்கினரூவி. (அடிமைப்பயனன்றே) இந்த ரூவியன்றே வப்போதே லாஸுமான லு பொஐநத்தோடே லுபுமாயிருப்பது. ஹவ அிஷயத்தில் ரூவியடியாகப்பிறந்தலாஸும், ஸரீர விஸூஷம்பிறந்தால் அரூரூலி லாஸுத்தாலே யொரு லெஸுவிஸுஷத்திலேசென்றால்பெறக்கடவதாயிறே

கவிபென்றாலேற்கும் பெரும்புகழ் என்றுகருதி, லு ராண மருளிச்செய்கிறார் (ஏற்கும் ஐதூலி.) “தக்கசீர்” என்ற போதே கூரூண மூணங்களைச் சொல்லி யிருக்க, நம்பி என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலே ஐதூலிவாக்யூயத்தாலே.) ஆள்புக்ககாதல் - ஆள்புக்குப் பண்ணினகாதல். இத்தை யருளிச் செய்கிறார். (கூநதூ தூலி) அடிமையை, பயனாக - ஹமமாக வுடைத்தான தென்று அரூ மருளிச் செய்கிறார் (அப்போதே யிதூலி.) லூவரூ லூகூ லூ விவாணம் பண்ணுகிறார் (ஹவலிதூலி)

யிருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல்பிறந்த
 ஈஹி, ஊஸீரத்தோடே இங்கேயாழ்வார்திருவடி
 களிலே யெல்லாவடிமையுஞ் செய்யலாம்படி பண்
 ணும். “துயரறுசுடரடிதொழுதெழு” என்று முத
 லிலே யனிதிவெரித்த வாழ்வார்க்கு*முனியேநான்
 முகனுக் கவ்வருகேயிறே பேரூயிற்று; இவ்விஷயத்
 தில் ஈஹிபிறந்தால் அத்தனை விளம்பியா தென்கி
 றது. அன்றேயென்றது - ஆமென்றுமாம். (க)

இத்தை முதல்க்கிரர் (துயரறுஊதூடி.) முந்தின வாழ்த்தில்,
 அன்றேயடிமைப்பயன் என்றதயம். இரண்டாமாழ்த்துக்கு
 யயாகூரீதயம். (க)

பத்தாம்பாட்டு.

பயனன்றுகிலும்பாங்கலராகிலுஞ்
 செயனன்றுகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
 குயினின்றல்பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
 முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

பு திவடி.

பயனன்றுகிலும்	புயொஊத மில்லாமற் போன லும்
பாங்கலராகிலும்	பாங்கினறிக்கேயிருந்தார்களே யாகிலும்
செயல்	வ்யாவ்யாததை
நன்றுக	சுதூஷாநவயுஊமாக
கிருத்தி	ஸிகித்தது
பணிகொள்வான்	ஊமவ ஊமவதி கெஊயுத்தில் * ஊயிப்பிக்கிரர் கூ.

சூயில	ஆழ்வார் வரிவரத்திலே யிருக் கிற சூயில்களுக்கூட
நின்று	நின்று
ஆல்	திருவாய்மொழியைப் பாடுகிற யுகியெய்யுடைய
பொழில்	பொழிலாலே
சூழ	சூழப்பட்ட
குருகூர்	திருமறிககு
நம்பி	நிராஹக்ரானவரோ
உன்றன்	தேவரீருடைய
மொய	ஸூர்வாமான
சுழறகு	திருவடிகளுக்கு
அன்பையே	அன்பையே
முயலகினதேள்	அரி யாரின்றேன்.

வ்யாவ்யாநூ.

பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார், தமக்குவகூரித்தவுவ
கார்த்தை சுநுஷலித்தவாரே, தாம் இதுககுமுன்பு
ஆழ்வார் விஷயத்தில் நின்ற நிலையடங்க முதலடி

அரும்பதம்.

பததாம்பாட்டு. “ஆடபுச்சகாத லடிமைப்பயனன்றே”
என்றுதாமஅநுகூலிராய் கெஹூங்களைப்பண்ணிக்கொண
டருக்க, “பயனனறாகிலும் பாங்கலராகிலும்” என்று அது
ஷலிக்கக கூடுமோவென்கிற ஸஹெயிலே, அது தம்நெஞ்
சிம் படாமையாலே யருளிச்செய்கிறொன்று அவதாரிகை
(ஆழ்வார் ஊதூடி.) தமக்கு, உயுரகலிகளுக்கு. உட்கார

யிட்டிலராகித் தோற்றுக்கையாலே, அவர்பண்ணின
 வுக்காரத்தைப் பேசுகிறார். சூவாரூன் பண்
 ணின உவகாரத்துக்கு வுத்துவகாரமில்லையோ
 வென்னில்; “சூதாவாவியிலேஷூரா நூதூதூதூ”
 “சூதூதூ” என்று வகூஸூதூபி விலீரூண யான
 ஹூதியும் ஸூஸூமல்லவென்றிறே ஸூஷூ. அவன்
 இவனுக்கு உவகாரித்தது ஸூயூகூமாயிருப்பதொரு
 ஶூதூதூதூ யானால், அப்படியே யிருப்பதொரு
 ஶூதூதூதூ யுவகாரித்தாலிறே இவன்வுத்துவ
 காரம்பண்ணினாவது; ஆகையாலே சூவாரூவிஷ
 யத்தில எல்லாம் செய்தாலும், அவன் பண்ணின
 வுக்காரத்தைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்திலனாய்
 என்றுமொக்கக குறைவானாய்ப் போருமித்தனை.

த்தை என்றது - “என்னெஞ்சுள நிறுத்தினான்” என்றத்தை
 கூடாகூறித்தது. இதுக்கு முன்பென்றது - “பயனன்றுகிலும்”
 உதூஷூதூஸூநாத்துக்கு முன்பென்றபடி. அவன்பண்
 ணின உவகாரம் என்றது - தன்பக்கலொன்று மினறிக்கே
 யிருக்கப்பண்ணின உவகாரமென்றபடி. முதலடியிட்டதா
 கத் தோற்றூமககு ஹூதூ, தாம்பண்ணின கூதூகூறூ
 ஶூணம் ஸூஸூமல்லாமையாலே யத்தைப் பண்ணக்கூடா
 தென்று கருத்து. வுத்துவகாரூ - ஸூஸூஸூவகாரூ.
 வுத்துவகாரமில்லாமெக்கு ஶூஸூங்கூட்டின வநகூ
 உவீவகூதியுங்கூட்டுகிறார் (அவன் இவனுக்கு உதூஷூ.) ஶூதூதி

(பயனன்றாகிலும்) நாட்டிலே யொருவனுக்கு உபகாசிப்பது ஒருபுயொஜநத்தைப் பறநியிறே, அங்ஙனொரு புயொஜந மில்லாதிருக்கச் செய்தே யும். (பாங்கலராகிலும்) புயொஜந மில்லாவிட்டால், சொல்லுகிற போது ஹிதம் கேட்கைக்குப் பாங்கா யிருக்கலாமிறே; அங்ஙன் பாங்கின்றிக்கே யிருந்தார்களே யாகிலும். இப்படியிருக்கு மவர்க ளுக்கு ஹிதம்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென் னில்; இவர்களாரும் பொறுக்கமாட்டாம லிறே; இப்படி உவபெரிப்பா ருண்டோ வென்னில்; ராவணனுடைய உபாநுதியைக்கண்டு “நிதூஷைவயிக் கோஷ” என்று அவனுக்கு ஹிதம் சொன்னாளிறே பிராட்டி; ஒருவன், தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் மடைத்துச்சொண்டு அகத்துக்குள்ளே கிடக்க, அகம் நெருப்புப்பட்டுவேகாநின்றால், கண்டுநின்றார் அவிக்கும்போது, தங்களுக்கொரு புயொஜந ததைப்பார்த்தல், உள்ளேகிடந்தவன் அபேகாநித்த துக்காக வாதலன்றிறே யவிப்பது; இப்படியாயிற்று ஆழ்வார்படியும். (செயல் நன்றாக) தனக்கொரு புயொஜநமில்லையேயானாலும், எதிர்த்தலைபாங்கின்

கண்டுஉவபெரிக்கைக்கு உவவ தியுங்காட்டுகிரார் (ஒருவனு ககிதூஷி). அகம்-ஹேமம். ஸஜாலரீயாநவஹு சுமாக எடுத்த புதீகததுக்கு தூஷும் (தனக்கு உதூஷி.) ஹேயபெயா, ஜநமில்லாதே போனாலும் அவன் புயொஜந மானாலும் விரிசிக்க வேண்டாவோ வென்று ஸநெஷுக்குக் கருத்து.

றியே யொழிந்தால் அவனுஜீவிக்கும்படியென்னென்
 னில்; தன்னுடைய செயலாலே யெல்லாம் நன்றும்
 படிபண்ணி. இவன்செயல்தான் நன்றும்படி யென்
 னவுமாம். (திருத்திப் பணிகொள்வான்) “தீர்ந்த
 வடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ள வல்ல”
 என்று- “வ்யாவ்யமும் வ்யாவகமும் தானே” என்று
 அய்யவலித்திருக்கு மவர்களுடைய விருடாயியைப்
 போக்கி அடிமைகொள்ளுமவன் என்றதிறே வடுவ
 ஸானே; அங்ஙனன்றிக்கே, இவையொன்று மின்றி
 க்கே யிருக்குமவர்களையும் திருத்திப்பணிகொள்ளு
 மவரிதே யாழ்வார். பணிகொள்வான் - குருகூர்
 நம்பி என்றநாயம்.

குயில்நின்றால் பொழில்சூழ் என்றவிடம், திருத்
 திப்பணி கொள்ளும்படிக்கு ஐயுஷ்டாண்டி. இவரொரு

செயல் நன்றாக என்றது ஸாரிசுமாய விருக்கையாலே,
 ஆழ்வாருடையசெயலாலே என்று கீழருளிச்செய்து, இவன்
 செயலேநன்றாகப்பண்ணியென்று அநுநாமம் (இவன்ஐத்யாஜி)
 திருத்தி என்றதுக்கு - திருந்தாதவரையும் திருத்தியென்றாய்
 வ்யாவத்யவலகமாக தாத்ய மருளிச்செய்கிறார் (தீர்ந்த
 ஐத்யாஜிவாக்ய ஆயத்தாலே.) (இவையொன்று மின்றிக்கே
 என்றது) வ்யாவமவனையென்றும் வ்யாவகமவனே என்
 றும் சொல்லுகிற சுயவலாயங்க ளின்றிக்கே என்றபடி.
 கொள்வான் என்றது - கொள்ளுகைக்காகவென்று போரா
 க்.மீக்காக, சுதயம் காட்டுகிறார் (புணிகொள்வான் ஐத்யாஜி)

காலத்திலே ஆற்றாமையாலே “காண வாராய்” என்று கூப்பிடுவது மொருபாசரமுண்டு; “யாவர் நிகரகல்வானத்தே” என்று களித்துச்சொல்லுவது மொரு பாசரமுண்டு; இவர் பாசரத்தைக் கேட்ட குயில்களும் செவியத்தாலே யிப்பாசரத்தையே சொல்லும்; ஆகவிரண்டு பாசரத்துக்கும் குயில்களாயிற்றுப் பயிற்றுவன. (குருகூர் நம்பி) “ஊரும் நாடுமுலகமுந்தனைப்போல்” என்று ஜேதநருடைய வளவன்றிக்கே, திருக்குக்களையு மேறும்படியாயிற்றழ்வாருடைய வகுநீ யிருப்பது. (முயல்கின்றே னுன்றன் மொய்கழற் கன்பையே) உன்னுடைய ஸ்ராவ்யமான திருவடிகளுக்கன்பையே, முயல்கின்றேன் - ஸ்ரீயாநின்றேன், செய்கிற வடிமையால் பூர்த்திபிறவாமையாலே, “திருவடிகளிலெயனக்கலிநிவெசும் வேணும்” என்று அழிக்கிறாரிதே. “என்னைத்தீமனம்கெடுத்தா யுனக்கென்செய்கேன்” என்று ஆழ்வார்தாம்அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாற்போலே, பண்ணின வுபகாரத்துக்கு புகழ்வகாரும் காணாமையாலே தடுமாறுகிறார். (க0)

செவியத்தாலே - செவியாலே. பயிற்றுகை - சுஜலித்துச் சொல்லுகை. * நம்பி வடிதாபூரம் (ஊரும் ஊதூடி.) மொய் - ஸ்ராவ்யமெத. கழற்கு என்றது, வஸுநுலாசாத்ஷணியாய், விஷயவிஷயீஹாவநையிட்டு தாபூரம் (செய்கிற ஊதூடி.) முன்பே சுலிநிவெசுமுண்டாயிருக்க, இவர்வாழ் அத்தை பூர்த்திப்பா நென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (என்னை ஊதூடி.) (க0)

பதினேராமபாட்டு.

அன்பனறனனையடைந்தவாகக் கெலா
மனபனதென்குருகூர்நகர்நம்பிககு
அனபனபமதுரகவிசொன்னசொல
நம்புவார்பதிவைகுநதங்காண்மினே

உருசிவடி

	ராநந வாக வுததையே திரி வ வ உகமாக வுடையவ
மமை	
குடைந்தவ ச சொல	சூரியிபுடைய லிம
அன	வாக வுததையே ராய வ
தென	வடிவணியமான
குருகூ	திருதழிக
நம்புவார	திருவணசீரான வாழ்வாருக்கு வ
அனபனபமதுர	உரவணிகராய
கவி	சூரியகக
சொல	அருளிசெய்த
நம்புவார	பாசுரமனை
பதி	சூரியக கினைத்திருக்குடவ கருக்கு
வைகுநதம	வடிவடிவம சூரிய
காண்மின்	வாழ்வகமாக காணுகள்.

வ்யாவ்யாந்யூ.

பதினோராம்பாட்டில், கிமீத்தில், இப்புவாயுத் தரையே தஞ்சைக்கா நினைத்திருக்கு மவர்களுக்கு சுவாஸஹ-ஓலி வாஸிவடிமென்கிரார்.

(அன்பன்) வாதுவ்யூத்தையே கிரூ-ஓவகமாக வுடையவனையிற்றீஸூன், “இன்னனுக்கு அன்பன்” என்று விஸேஷி யாமையாலே. “ஸ்ரிவ-ஓணாடிவி வதுவ்யூ” என்கிறபடியே - ஸூவிஷயமாயிற்று அவ வுடைய வாதுவ்யூமிருப்பது. அதுக்குவேறுதுவென் னென்னில்; “ஸூஸூஷாடுவெவொகாநாஓ விதாரி தாஹியவ்யூ” என்றும், “ஓவாநாஓநவாநாஓஸூ ஓநூலியிஓவதுவ்யூ” என்றும்-ஓநகதுவ்யூ-கூமான ஸூஸூ ஸூஸூயாரணமா யிருக்கையாலே வாது வ்யூமும் பொதுவாயிருக்கும். (தன்னையடைந்தவா கட்டுகலாமன்பன் தென்குருகூர்நகர்நம்பி) ஆழ்வா ருடையவன்பு அங்கன் பொதுவாயன்றேயிருப்பது; “பாமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் - அவர் - எம்மையானும் பரமர்” என்கிறபடியே -

அரும்பதம்.

பதினோராம்பாட்டு. கிமீத்தில் “நம்புவார்புதிவைகுநதந் காணமின்” என்றத்தைக கூடாகூறித்து அவதாரிகை (கிமீத்தி வித்யாடி.)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ஸூகியை விஷயாநாஓவ மாக வாதுவ்யூவாமாக வருளிச்செய்கிரார் (வாதுவ்யூத் தை உத்யாடி.) அன்பன்றன்னை யடைந்தவர்கள் - ஸூஸூஸூஹா

புயலித்திலே ஆயா¹ன் தனக்கு சுஜாதஜாவந
 சுவத்தாலே ஸு²வ ஜா³நத்தைப் பிறப்பித்து
 ஹமவத⁴பிரா⁵யணவேளையிலேவ⁶சு⁷ஷகா⁸ ஹ⁹கு¹⁰
 னாய, தன்னுடைய வந¹¹ஷா¹²நத்தாலே யிவனே. நல்
 வழியே கொண்டு போய், பூ¹³வா¹⁴ஜி¹⁵ஜி¹⁶யிலும
 ஸா¹⁷ய¹⁸வி¹⁹யைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய்,
 இப்படி வஹ²⁰சுவத்தாலே யு²¹ஷ²²ய²³யிறே யி
 ருப்பது. (மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாரைத்
 தாமசொன்னபாசரம தமக்கினிதாயிருக்கையாலே
 * மதுரகவி யென்கிறார். (சொன்னசொல் நம்பு²⁴
 பதிவைகுந்தம்காண்மினே) இனிதாயிருந்த தில்லை
 யாகிலும், இ²⁵வ²⁶ததைத் தஞ்சமாக நினைத்தி
 ருக்கு மவர்களுக்கு வஸ²⁷வ²⁸வ²⁹வ³⁰வ³¹வ³²வ³³வ³⁴வ³⁵வ³⁶வ³⁷வ³⁸வ³⁹வ⁴⁰வ⁴¹வ⁴²வ⁴³வ⁴⁴வ⁴⁵வ⁴⁶வ⁴⁷வ⁴⁸வ⁴⁹வ⁵⁰வ⁵¹வ⁵²வ⁵³வ⁵⁴வ⁵⁵வ⁵⁶வ⁵⁷வ⁵⁸வ⁵⁹வ⁶⁰வ⁶¹வ⁶²வ⁶³வ⁶⁴வ⁶⁵வ⁶⁶வ⁶⁷வ⁶⁸வ⁶⁹வ⁷⁰வ⁷¹வ⁷²வ⁷³வ⁷⁴வ⁷⁵வ⁷⁶வ⁷⁷வ⁷⁸வ⁷⁹வ⁸⁰வ⁸¹வ⁸²வ⁸³வ⁸⁴வ⁸⁵வ⁸⁶வ⁸⁷வ⁸⁸வ⁸⁹வ⁹⁰வ⁹¹வ⁹²வ⁹³வ⁹⁴வ⁹⁵வ⁹⁶வ⁹⁷வ⁹⁸வ⁹⁹வ¹⁰⁰வ¹⁰¹வ¹⁰²வ¹⁰³வ¹⁰⁴வ¹⁰⁵வ¹⁰⁶வ¹⁰⁷வ¹⁰⁸வ¹⁰⁹வ¹¹⁰வ¹¹¹வ¹¹²வ¹¹³வ¹¹⁴வ¹¹⁵வ¹¹⁶வ¹¹⁷வ¹¹⁸வ¹¹⁹வ¹²⁰வ¹²¹வ¹²²வ¹²³வ¹²⁴வ¹²⁵வ¹²⁶வ¹²⁷வ¹²⁸வ¹²⁹வ¹³⁰வ¹³¹வ¹³²வ¹³³வ¹³⁴வ¹³⁵வ¹³⁶வ¹³⁷வ¹³⁸வ¹³⁹வ¹⁴⁰வ¹⁴¹வ¹⁴²வ¹⁴³வ¹⁴⁴வ¹⁴⁵வ¹⁴⁶வ¹⁴⁷வ¹⁴⁸வ¹⁴⁹வ¹⁵⁰வ¹⁵¹வ¹⁵²வ¹⁵³வ¹⁵⁴வ¹⁵⁵வ¹⁵⁶வ¹⁵⁷வ¹⁵⁸வ¹⁵⁹வ¹⁶⁰வ¹⁶¹வ¹⁶²வ¹⁶³வ¹⁶⁴வ¹⁶⁵வ¹⁶⁶வ¹⁶⁷வ¹⁶⁸வ¹⁶⁹வ¹⁷⁰வ¹⁷¹வ¹⁷²வ¹⁷³வ¹⁷⁴வ¹⁷⁵வ¹⁷⁶வ¹⁷⁷வ¹⁷⁸வ¹⁷⁹வ¹⁸⁰வ¹⁸¹வ¹⁸²வ¹⁸³வ¹⁸⁴வ¹⁸⁵வ¹⁸⁶வ¹⁸⁷வ¹⁸⁸வ¹⁸⁹வ¹⁹⁰வ¹⁹¹வ¹⁹²வ¹⁹³வ¹⁹⁴வ¹⁹⁵வ¹⁹⁶வ¹⁹⁷வ¹⁹⁸வ¹⁹⁹வ²⁰⁰வ²⁰¹வ²⁰²வ²⁰³வ²⁰⁴வ²⁰⁵வ²⁰⁶வ²⁰⁷வ²⁰⁸வ²⁰⁹வ²¹⁰வ²¹¹வ²¹²வ²¹³வ²¹⁴வ²¹⁵வ²¹⁶வ²¹⁷வ²¹⁸வ²¹⁹வ²²⁰வ²²¹வ²²²வ²²³வ²²⁴வ²²⁵வ²²⁶வ²²⁷வ²²⁸வ²²⁹வ²³⁰வ²³¹வ²³²வ²³³வ²³⁴வ²³⁵வ²³⁶வ²³⁷வ²³⁸வ²³⁹வ²⁴⁰வ²⁴¹வ²⁴²வ²⁴³வ²⁴⁴வ²⁴⁵வ²⁴⁶வ²⁴⁷வ²⁴⁸வ²⁴⁹வ²⁵⁰வ²⁵¹வ²⁵²வ²⁵³வ²⁵⁴வ²⁵⁵வ²⁵⁶வ²⁵⁷வ²⁵⁸வ²⁵⁹வ²⁶⁰வ²⁶¹வ²⁶²வ²⁶³வ²⁶⁴வ²⁶⁵வ²⁶⁶வ²⁶⁷வ²⁶⁸வ²⁶⁹வ²⁷⁰வ²⁷¹வ²⁷²வ²⁷³வ²⁷⁴வ²⁷⁵வ²⁷⁶வ²⁷⁷வ²⁷⁸வ²⁷⁹வ²⁸⁰வ²⁸¹வ²⁸²வ²⁸³வ²⁸⁴வ²⁸⁵வ²⁸⁶வ²⁸⁷வ²⁸⁸வ²⁸⁹வ²⁹⁰வ²⁹¹வ²⁹²வ²⁹³வ²⁹⁴வ²⁹⁵வ²⁹⁶வ²⁹⁷வ²⁹⁸வ²⁹⁹வ³⁰⁰வ³⁰¹வ³⁰²வ³⁰³வ³⁰⁴வ³⁰⁵வ³⁰⁶வ³⁰⁷வ³⁰⁸வ³⁰⁹வ³¹⁰வ³¹¹வ³¹²வ³¹³வ³¹⁴வ³¹⁵வ³¹⁶வ³¹⁷வ³¹⁸வ³¹⁹வ³²⁰வ³²¹வ³²²வ³²³வ³²⁴வ³²⁵வ³²⁶வ³²⁷வ³²⁸வ³²⁹வ³³⁰வ³³¹வ³³²வ³³³வ³³⁴வ³³⁵வ³³⁶வ³³⁷வ³³⁸வ³³⁹வ³⁴⁰வ³⁴¹வ³⁴²வ³⁴³வ³⁴⁴வ³⁴⁵வ³⁴⁶வ³⁴⁷வ³⁴⁸வ³⁴⁹வ³⁵⁰வ³⁵¹வ³⁵²வ³⁵³வ³⁵⁴வ³⁵⁵வ³⁵⁶வ³⁵⁷வ³⁵⁸வ³⁵⁹வ³⁶⁰வ³⁶¹வ³⁶²வ³⁶³வ³⁶⁴வ³⁶⁵வ³⁶⁶வ³⁶⁷வ³⁶⁸வ³⁶⁹வ³⁷⁰வ³⁷¹வ³⁷²வ³⁷³வ³⁷⁴வ³⁷⁵வ³⁷⁶வ³⁷⁷வ³⁷⁸வ³⁷⁹வ³⁸⁰வ³⁸¹வ³⁸²வ³⁸³வ³⁸⁴வ³⁸⁵வ³⁸⁶வ³⁸⁷வ³⁸⁸வ³⁸⁹வ³⁹⁰வ³⁹¹வ³⁹²வ³⁹³வ³⁹⁴வ³⁹⁵வ³⁹⁶வ³⁹⁷வ³⁹⁸வ³⁹⁹வ⁴⁰⁰வ⁴⁰¹வ⁴⁰²வ⁴⁰³வ⁴⁰⁴வ⁴⁰⁵வ⁴⁰⁶வ⁴⁰⁷வ⁴⁰⁸வ⁴⁰⁹வ⁴¹⁰வ⁴¹¹வ⁴¹²வ⁴¹³வ⁴¹⁴வ⁴¹⁵வ⁴¹⁶வ⁴¹⁷வ⁴¹⁸வ⁴¹⁹வ⁴²⁰வ⁴²¹வ⁴²²வ⁴²³வ⁴²⁴வ⁴²⁵வ⁴²⁶வ⁴²⁷வ⁴²⁸வ⁴²⁹வ⁴³⁰வ⁴³¹வ⁴³²வ⁴³³வ⁴³⁴வ⁴³⁵வ⁴³⁶வ⁴³⁷வ⁴³⁸வ⁴³⁹வ⁴⁴⁰வ⁴⁴¹வ⁴⁴²வ⁴⁴³வ⁴⁴⁴வ⁴⁴⁵வ⁴⁴⁶வ⁴⁴⁷வ⁴⁴⁸வ⁴⁴⁹வ⁴⁵⁰வ⁴⁵¹வ⁴⁵²வ⁴⁵³வ⁴⁵⁴வ⁴⁵⁵வ⁴⁵⁶வ⁴⁵⁷வ⁴⁵⁸வ⁴⁵⁹வ⁴⁶⁰வ⁴⁶¹வ⁴⁶²வ⁴⁶³வ⁴⁶⁴வ⁴⁶⁵வ⁴⁶⁶வ⁴⁶⁷வ⁴⁶⁸வ⁴⁶⁹வ⁴⁷⁰வ⁴⁷¹வ⁴⁷²வ⁴⁷³வ⁴⁷⁴வ⁴⁷⁵வ⁴⁷⁶வ⁴⁷⁷வ⁴⁷⁸வ⁴⁷⁹வ⁴⁸⁰வ⁴⁸¹வ⁴⁸²வ⁴⁸³வ⁴⁸⁴வ⁴⁸⁵வ⁴⁸⁶வ⁴⁸⁷வ⁴⁸⁸வ⁴⁸⁹வ⁴⁹⁰வ⁴⁹¹வ⁴⁹²வ⁴⁹³வ⁴⁹⁴வ⁴⁹⁵வ⁴⁹⁶வ⁴⁹⁷வ⁴⁹⁸வ⁴⁹⁹வ⁵⁰⁰வ⁵⁰¹வ⁵⁰²வ⁵⁰³வ⁵⁰⁴வ⁵⁰⁵வ⁵⁰⁶வ⁵⁰⁷வ⁵⁰⁸வ⁵⁰⁹வ⁵¹⁰வ⁵¹¹வ⁵¹²வ⁵¹³வ⁵¹⁴வ⁵¹⁵வ⁵¹⁶வ⁵¹⁷வ⁵¹⁸வ⁵¹⁹வ⁵²⁰வ⁵²¹வ⁵²²வ⁵²³வ⁵²⁴வ⁵²⁵வ⁵²⁶வ⁵²⁷வ⁵²⁸வ⁵²⁹வ⁵³⁰வ⁵³¹வ⁵³²வ⁵³³வ⁵³⁴வ⁵³⁵வ⁵³⁶வ⁵³⁷வ⁵³⁸வ⁵³⁹வ⁵⁴⁰வ⁵⁴¹வ⁵⁴²வ⁵⁴³வ⁵⁴⁴வ⁵⁴⁵வ⁵⁴⁶வ⁵⁴⁷வ⁵⁴⁸வ⁵⁴⁹வ⁵⁵⁰வ⁵⁵¹வ⁵⁵²வ⁵⁵³வ⁵⁵⁴வ⁵⁵⁵வ⁵⁵⁶வ⁵⁵⁷வ⁵⁵⁸வ⁵⁵⁹வ⁵⁶⁰வ⁵⁶¹வ⁵⁶²வ⁵⁶³வ⁵⁶⁴வ⁵⁶⁵வ⁵⁶⁶வ⁵⁶⁷வ⁵⁶⁸வ⁵⁶⁹வ⁵⁷⁰வ⁵⁷¹வ⁵⁷²வ⁵⁷³வ⁵⁷⁴வ⁵⁷⁵வ⁵⁷⁶வ⁵⁷⁷வ⁵⁷⁸வ⁵⁷⁹வ⁵⁸⁰வ⁵⁸¹வ⁵⁸²வ⁵⁸³வ⁵⁸⁴வ⁵⁸⁵வ⁵⁸⁶வ⁵⁸⁷வ⁵⁸⁸வ⁵⁸⁹வ⁵⁹⁰வ⁵⁹¹வ⁵⁹²வ⁵⁹³வ⁵⁹⁴வ⁵⁹⁵வ⁵⁹⁶வ⁵⁹⁷வ⁵⁹⁸வ⁵⁹⁹வ⁶⁰⁰வ⁶⁰¹வ⁶⁰²வ⁶⁰³வ⁶⁰⁴வ⁶⁰⁵வ⁶⁰⁶வ⁶⁰⁷வ⁶⁰⁸வ⁶⁰⁹வ⁶¹⁰வ⁶¹¹வ⁶¹²வ⁶¹³வ⁶¹⁴வ⁶¹⁵வ⁶¹⁶வ⁶¹⁷வ⁶¹⁸வ⁶¹⁹வ⁶²⁰வ⁶²¹வ⁶²²வ⁶²³வ⁶²⁴வ⁶²⁵வ⁶²⁶வ⁶²⁷வ⁶²⁸வ⁶²⁹வ⁶³⁰வ⁶³¹வ⁶³²வ⁶³³வ⁶³⁴வ⁶³⁵வ⁶³⁶வ⁶³⁷வ⁶³⁸வ⁶³⁹வ⁶⁴⁰வ⁶⁴¹வ⁶⁴²வ⁶⁴³வ⁶⁴⁴வ⁶⁴⁵வ⁶⁴⁶வ⁶⁴⁷வ⁶⁴⁸வ⁶⁴⁹வ⁶⁵⁰வ⁶⁵¹வ⁶⁵²வ⁶⁵³வ⁶⁵⁴வ⁶⁵⁵வ⁶⁵⁶வ⁶⁵⁷வ⁶⁵⁸வ⁶⁵⁹வ⁶⁶⁰வ⁶⁶¹வ⁶⁶²வ⁶⁶³வ⁶⁶⁴வ⁶⁶⁵வ⁶⁶⁶வ⁶⁶⁷வ⁶⁶⁸வ⁶⁶⁹வ⁶⁷⁰வ⁶⁷¹வ⁶⁷²வ⁶⁷³வ⁶⁷⁴வ⁶⁷⁵வ⁶⁷⁶வ⁶⁷⁷வ⁶⁷⁸வ⁶⁷⁹வ⁶⁸⁰வ⁶⁸¹வ⁶⁸²வ⁶⁸³வ⁶⁸⁴வ⁶⁸⁵வ⁶⁸⁶வ⁶⁸⁷வ⁶⁸⁸வ⁶⁸⁹வ⁶⁹⁰வ⁶⁹¹வ⁶⁹²வ⁶⁹³வ⁶⁹⁴வ⁶⁹⁵வ⁶⁹⁶வ⁶⁹⁷வ⁶⁹⁸வ⁶⁹⁹வ⁷⁰⁰வ⁷⁰¹வ⁷⁰²வ⁷⁰³வ⁷⁰⁴வ⁷⁰⁵வ⁷⁰⁶வ⁷⁰⁷வ⁷⁰⁸வ⁷⁰⁹வ⁷¹⁰வ⁷¹¹வ⁷¹²வ⁷¹³வ⁷¹⁴வ⁷¹⁵வ⁷¹⁶வ⁷¹⁷வ⁷¹⁸வ⁷¹⁹வ⁷²⁰வ⁷²¹வ⁷²²வ⁷²³வ⁷²⁴வ⁷²⁵வ⁷²⁶வ⁷²⁷வ⁷²⁸வ⁷²⁹வ⁷³⁰வ⁷³¹வ⁷³²வ⁷³³வ⁷³⁴வ⁷³⁵வ⁷³⁶வ⁷³⁷வ⁷³⁸வ⁷³⁹வ⁷⁴⁰வ⁷⁴¹வ⁷⁴²வ⁷⁴³வ⁷⁴⁴வ⁷⁴⁵வ⁷⁴⁶வ⁷⁴⁷வ⁷⁴⁸வ⁷⁴⁹வ⁷⁵⁰வ⁷⁵¹வ⁷⁵²வ⁷⁵³வ⁷⁵⁴வ⁷⁵⁵வ⁷⁵⁶வ⁷⁵⁷வ⁷⁵⁸வ⁷⁵⁹வ⁷⁶⁰வ⁷⁶¹வ⁷⁶²வ⁷⁶³வ⁷⁶⁴வ⁷⁶⁵வ⁷⁶⁶வ⁷⁶⁷வ⁷⁶⁸வ⁷⁶⁹வ⁷⁷⁰வ⁷⁷¹வ⁷⁷²வ⁷⁷³வ⁷⁷⁴வ⁷⁷⁵வ⁷⁷⁶வ⁷⁷⁷வ⁷⁷⁸வ⁷⁷⁹வ⁷⁸⁰வ⁷⁸¹வ⁷⁸²வ⁷⁸³வ⁷⁸⁴வ⁷⁸⁵வ⁷⁸⁶வ⁷⁸⁷வ⁷⁸⁸வ⁷⁸⁹வ⁷⁹⁰வ⁷⁹¹வ⁷⁹²வ⁷⁹³வ⁷⁹⁴வ⁷⁹⁵வ⁷⁹⁶வ⁷⁹⁷வ⁷⁹⁸வ⁷⁹⁹வ⁸⁰⁰வ⁸⁰¹வ⁸⁰²வ⁸⁰³வ⁸⁰⁴வ⁸⁰⁵வ⁸⁰⁶வ⁸⁰⁷வ⁸⁰⁸வ⁸⁰⁹வ⁸¹⁰வ⁸¹¹வ⁸¹²வ⁸¹³வ⁸¹⁴வ⁸¹⁵வ⁸¹⁶வ⁸¹⁷வ⁸¹⁸வ⁸¹⁹வ⁸²⁰வ⁸²¹வ⁸²²வ⁸²³வ⁸²⁴வ⁸²⁵வ⁸²⁶வ⁸²⁷வ⁸²⁸வ⁸²⁹வ⁸³⁰வ⁸³¹வ⁸³²வ⁸³³வ⁸³⁴வ⁸³⁵வ⁸³⁶வ⁸³⁷வ⁸³⁸வ⁸³⁹வ⁸⁴⁰வ⁸⁴¹வ⁸⁴²வ⁸⁴³வ⁸⁴⁴வ⁸⁴⁵வ⁸⁴⁶வ⁸⁴⁷வ⁸⁴⁸வ⁸⁴⁹வ⁸⁵⁰வ⁸⁵¹வ⁸⁵²வ⁸⁵³வ⁸⁵⁴வ⁸⁵⁵வ⁸⁵⁶வ⁸⁵⁷வ⁸⁵⁸வ⁸⁵⁹வ⁸⁶⁰வ⁸⁶¹வ⁸⁶²வ⁸⁶³வ⁸⁶⁴வ⁸⁶⁵வ⁸⁶⁶வ⁸⁶⁷வ⁸⁶⁸வ⁸⁶⁹வ⁸⁷⁰வ⁸⁷¹வ⁸⁷²வ⁸⁷³வ⁸⁷⁴வ⁸⁷⁵வ⁸⁷⁶வ⁸⁷⁷வ⁸⁷⁸வ⁸⁷⁹வ⁸⁸⁰வ⁸⁸¹வ⁸⁸²வ⁸⁸³வ⁸⁸⁴வ⁸⁸⁵வ⁸⁸⁶வ⁸⁸⁷வ⁸⁸⁸வ⁸⁸⁹வ⁸⁹⁰வ⁸⁹¹வ⁸⁹²வ⁸⁹³வ⁸⁹⁴வ⁸⁹⁵வ⁸⁹⁶வ⁸⁹⁷வ⁸⁹⁸வ⁸⁹⁹வ⁹⁰⁰வ⁹⁰¹வ⁹⁰²வ⁹⁰³வ⁹⁰⁴வ⁹⁰⁵வ⁹⁰⁶வ⁹⁰⁷வ⁹⁰⁸வ⁹⁰⁹வ⁹¹⁰வ⁹¹¹வ⁹¹²வ⁹¹³வ⁹¹⁴வ⁹¹⁵வ⁹¹⁶வ⁹¹⁷வ⁹¹⁸வ⁹¹⁹வ⁹²⁰வ⁹²¹வ⁹²²வ⁹²³வ⁹²⁴வ⁹²⁵வ⁹²⁶வ⁹²⁷வ⁹²⁸வ⁹²⁹வ⁹³⁰வ⁹³¹வ⁹³²வ⁹³³வ⁹³⁴வ⁹³⁵வ⁹³⁶வ⁹³⁷வ⁹³⁸வ⁹³⁹வ⁹⁴⁰வ⁹⁴¹வ⁹⁴²வ⁹⁴³வ⁹⁴⁴வ⁹⁴⁵வ⁹⁴⁶வ⁹⁴⁷வ⁹⁴⁸வ⁹⁴⁹வ⁹⁵⁰வ⁹⁵¹வ⁹⁵²வ⁹⁵³வ⁹⁵⁴வ⁹⁵⁵வ⁹⁵⁶வ⁹⁵⁷வ⁹⁵⁸வ⁹⁵⁹வ⁹⁶⁰வ⁹⁶¹வ⁹⁶²வ⁹⁶³வ⁹⁶⁴வ⁹⁶⁵வ⁹⁶⁶வ⁹⁶⁷வ⁹⁶⁸வ⁹⁶⁹வ⁹⁷⁰வ⁹⁷¹வ⁹⁷²வ⁹⁷³வ⁹⁷⁴வ⁹⁷⁵வ⁹⁷⁶வ⁹⁷⁷வ⁹⁷⁸வ⁹⁷⁹வ⁹⁸⁰வ⁹⁸¹வ⁹⁸²வ⁹⁸³வ⁹⁸⁴வ⁹⁸⁵வ⁹⁸⁶வ⁹⁸⁷வ⁹⁸⁸வ⁹⁸⁹வ⁹⁹⁰வ⁹⁹¹வ⁹⁹²வ⁹⁹³வ⁹⁹⁴வ⁹⁹⁵வ⁹⁹⁶வ⁹⁹⁷வ⁹⁹⁸வ⁹⁹⁹வ¹⁰⁰⁰வ¹⁰⁰¹வ¹⁰⁰²வ¹⁰⁰³வ¹⁰⁰⁴வ¹⁰⁰⁵வ¹⁰⁰⁶வ¹⁰⁰⁷வ¹⁰⁰⁸வ¹⁰⁰⁹வ¹⁰¹⁰வ¹⁰¹¹வ¹⁰¹²வ¹⁰¹³வ¹⁰¹⁴வ¹⁰¹⁵வ¹⁰¹⁶வ¹⁰¹⁷வ¹⁰¹⁸வ¹⁰¹⁹வ¹⁰²⁰வ¹⁰²¹வ¹⁰²²வ¹⁰²³வ¹⁰²⁴வ¹⁰²⁵வ¹⁰²⁶வ¹⁰²⁷வ¹⁰²⁸வ¹⁰²⁹வ¹⁰³⁰வ¹⁰³¹வ¹⁰³²வ¹⁰³³வ¹⁰³⁴வ¹⁰³⁵வ¹⁰³⁶வ¹⁰³⁷வ¹⁰³⁸வ¹⁰³⁹வ¹⁰⁴⁰வ¹⁰⁴¹வ¹⁰⁴²வ¹⁰⁴³வ¹⁰⁴⁴வ¹⁰⁴⁵வ¹⁰⁴⁶வ¹⁰⁴⁷வ¹⁰⁴⁸வ¹⁰⁴⁹வ¹⁰⁵⁰வ¹⁰⁵¹வ¹⁰⁵²வ¹⁰⁵³வ¹⁰⁵⁴வ¹⁰⁵⁵வ¹⁰⁵⁶வ¹⁰⁵⁷வ¹⁰⁵⁸வ¹⁰⁵⁹வ¹⁰⁶⁰வ¹⁰⁶¹வ¹⁰⁶²வ¹⁰⁶³வ¹⁰⁶⁴வ¹⁰⁶⁵வ¹⁰⁶⁶வ¹⁰⁶⁷வ¹⁰⁶⁸வ¹⁰⁶⁹வ¹⁰⁷⁰வ¹⁰⁷¹வ¹⁰⁷²வ¹⁰⁷³வ¹⁰⁷⁴வ¹⁰⁷⁵வ¹⁰⁷⁶வ¹⁰⁷⁷வ¹⁰⁷⁸வ¹⁰⁷⁹வ¹⁰⁸⁰வ¹⁰⁸¹வ¹⁰⁸²வ¹⁰⁸³வ¹⁰⁸⁴வ¹⁰⁸⁵வ¹⁰⁸⁶வ¹⁰⁸⁷வ¹⁰⁸⁸வ¹⁰⁸⁹வ¹⁰⁹⁰வ¹⁰⁹¹வ¹⁰⁹²வ¹⁰⁹³வ¹⁰⁹⁴வ¹⁰⁹⁵வ¹⁰⁹⁶வ¹⁰⁹⁷வ¹⁰⁹⁸வ¹⁰⁹⁹வ¹¹⁰⁰வ¹¹⁰¹வ¹¹⁰²வ¹¹⁰³வ¹¹⁰⁴வ¹¹⁰⁵வ¹¹⁰⁶வ¹¹⁰⁷வ¹¹⁰⁸வ¹¹⁰⁹வ¹¹¹⁰வ¹¹¹¹வ¹¹¹²வ¹¹¹³வ¹¹¹⁴வ¹¹¹⁵வ¹¹¹⁶வ¹¹¹⁷வ¹¹¹⁸வ¹¹¹⁹வ¹¹²⁰வ¹¹²¹வ¹¹²²வ¹¹²³வ¹¹²⁴வ¹¹²⁵வ¹¹²⁶வ¹¹²⁷வ¹¹²⁸வ¹¹²⁹வ¹¹³⁰வ¹¹³¹வ¹¹³²வ¹¹³³வ¹¹³⁴வ¹¹³⁵வ¹¹³⁶வ¹¹³⁷வ¹¹³⁸வ¹¹³⁹வ¹¹⁴⁰வ¹¹⁴¹வ¹¹⁴²வ¹¹⁴³வ¹¹⁴⁴வ¹¹⁴⁵வ¹¹⁴⁶வ¹¹⁴⁷வ¹¹⁴⁸வ¹¹⁴⁹வ¹¹⁵⁰வ¹¹⁵¹வ¹¹⁵²வ¹¹⁵³வ¹¹⁵⁴வ¹¹⁵⁵வ¹¹⁵⁶வ¹¹⁵⁷வ¹¹⁵⁸வ¹¹⁵⁹வ¹¹⁶⁰வ¹¹⁶¹வ¹¹⁶²வ¹¹⁶³வ¹¹⁶⁴வ¹¹⁶⁵வ¹¹⁶⁶வ¹¹⁶⁷வ¹¹⁶⁸வ¹¹⁶⁹வ¹¹⁷⁰வ¹¹⁷¹வ¹¹⁷²வ¹¹⁷³வ¹¹⁷⁴வ¹¹⁷⁵வ¹¹⁷⁶வ¹¹⁷⁷வ¹¹⁷⁸வ¹¹⁷⁹வ¹¹⁸⁰வ¹¹⁸¹வ¹¹⁸²வ¹¹⁸³வ¹¹⁸⁴வ¹¹⁸⁵வ¹¹⁸⁶வ¹¹⁸⁷வ¹¹⁸⁸வ^{1189</}

ஜாலர், “நம்புவாப்பதிவைகுந்தம்” என்று - “அவர்க
ளிருந்த தேசங்காண் வாழிவடிம்” என்று சொல்லு
வர்; “உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்த மாகுந்தம்மூ
ரெல்லாம்” என்னக்கடவதிறே; “கூரத்தாழ்வான்
ம்கன்பிறந்தபின்பு ஸஸாரமும் வாழிவடிமு மிடை
ச்சுவரைத் தள்ளி யொருபோகி யாயிற்றுக் காண்,
என்று பெற்றி பணித்தார்” என்று பிள்ளையருளிச்
செய்வார். (௧௧)

தானே வாழிவடிம் என்றதற்கு ஸவாடிமாக வருளிச்செய்
கிறார் (கூரத்தாழ்வா வித்யாடி.) (பெற்றிபணித்தார் என
றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தே தானே அந்தவிஹிதியி லுது
ஹவத்தைப் பெற்றிபணித்தார். அங்குத்தையி லதுஹவம்
இங்கே கிட்டிகையாலே யிங்கேயிருந்தே யந்த விஹிதியை
யுண்டாக்கினார்; ஆகையாலே யொருபோகியாயிற் றென்ற
படி. (௧௧)

பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

கண்ணி நுண் சிறு த்தாம்படி

வாழிவடிவாழாக வரும்பதங்கள்

முற்றின.

3229

(7095)

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY